

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 11463

IN FELD UN VALD

F. Litvinov

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

פ. ליטווינאָוו אין ס. ראַכמאַנין.

אין פֿעלד און וואַלד

צענטראַלער פֿעלקער-פֿאַרלאַג פֿון פֿ.ס.ס.ר.

מאַסקווע — כאַרקאָוו — מינסק

1930

מזנסק, דרוקערני פין וויסרוזשן מעלזכע-פארלאג

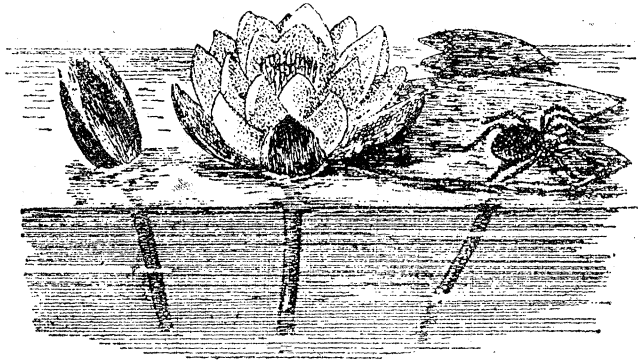
טיראזש 5000.

באשט. 443.

גלאזרי:טבעל 2072.

א קופֿט-שלאַס.

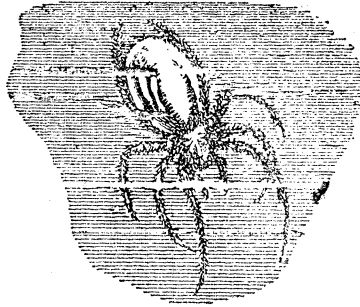
אין סאָזשלקע, ניט ווייט פֿון ברעג, האָט געבליט אַ ווייסע
ליליע. אַרום זיינען געשווימען אירע גרויסע בלעטער, קיילעכ-
דיקע, ווי די לאַטקעס.
אַף איינער פֿון די בלעטער איז געזעסן אַ שוואַרצער וואַסער-
שפּין אין זיך געוואַרעמט אַף דער זון.

אונטער די בלעטער האָט געשוויבלט פֿון מאַכנעס קאָפעקלעך
און קליינינקע פֿישעלעך. מ'קן-לאַרוון האָבן זיך געקוילעט אין
וואַסער, ווי לייצימלעך אין אַ צירק. דער שפּין, זיצנדיק אַף דער
בלאַט, האָט זיי דערזען.

— פֿאַראַן דאָ פֿונדאָנען צו לעבן, —האַט ער אַ טראַכט גע-
 טאָן, —כױועל דאָ אויסבויען פֿאַר זיך אַ לופֿט-שלאַס.
 און ער האָט זיך גענומען צו דער אַרבעט. ער איז צוגעגאַנגען
 צום ברעג בלאַט און אַ שפּרונג געטאָן אין וואַסער.
 אין וואַסער האָט ער טייקעף גענומען פֿינקלען. ווי אַ קיילעכל
 פֿון קוועקזילבער; זײַן האַרטיקער גופֿל האָט זיך אַרומגעקלעפט
 מיט אַ דינעם שיכט לופֿט.

ער האָט זיך אַרוינטער-
 געלאָזן אוינטער דער ליל-
 יען-בלאַט און אויסגעקליבן
 אַן אַרט פֿאַרן שלאַס. מיט
 די הינטערשטע פֿיסלעך
 האָט ער אָפּגעטרייסלט פֿון
 זיך דאָס בלעזל לופֿט און
 צוגעקלעפט אוינטער דער
 בלאַט.

אַ גאַנצן טאָג האָט דער שפּין געהאַרעוועט. ער פֿלעגט אַרויס-
 שווימען אַפֿן אויבערפֿלאַך, אָנכאַסן מיט די האַרטיקע פֿיסלעך
 אַ בלעזל לופֿט, ווי אַ פֿילקעלע, אַרונטערניורקען און צוקלעפֿן
 אים אוינטער דער בלאַט.

אַלע בלעזעלעך האָבן זיך צונויפֿגעגאַסן און געשאַפֿן איין
 גרויס בלעזל. קעדיי דאָס בלעזל זאָל זיך נישט אַרויסגליטשן פֿון
 אוינטערן בלאַט, האָט אים דער שפּין אַרומגעוויקלט פֿון אַלע זײַטן
 מיט אַ קלעפֿיקן שפּינוועבס. די עקן פֿונעם שפּינגעוועב האָט ער
 צוגעפֿעסטקט צום שטענגל און צום בלאַט פֿון דער ליליע.

ער האָט נאָך אויסגעשפּונען אַ נעץ פּוּנז שפּינוועבס און אָנ-
געצויגן צווישן די שטענגלעך, קעריי די קאָסעקלעך זאָלן אַהין
אַריינפּאַלן, ווי די פּליגן.

דערנאָך איז ער אַריינגעקראָכן מיט די פּיס אין בלעזל—אַם-
רויען און אויסשלאָפּן זיך.

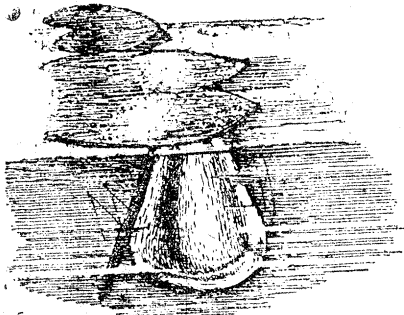
עס איז אים געווען גוט, דעם שפּין אין זיין אונטערוואַסער-
דיקן לופט-שלאַס, טרוקן, רויק. ער האָט ניט געדאַרפּט יעדע
וויילע אַרויסקריכן אויבן, אַ כאַפּ טאָן אַ ביסל לופט.

די פּליגען פּליען פּוּ-
נויבן, זעען זיי ניט דאָס
בלעזל, און די פּליש, כאַטש
זיי זעען אים, ווייטן זיי
דאָך ניט, אַז עס זיצט אין
אים אַ שפּין.

דער שפּין איז געווען
און געדרעמלט. פּלוצלונג
האַט עפעס אַ קער און
אַ טרייסל געטאָן דעם לופט-שלאַס.

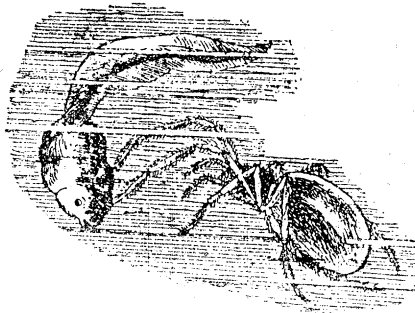
דער שפּין האָט אַרויסגערוקט דעם קאָפּ פּון בלעזל און דער-
זען: אַ גרויסער קאָסעקל האָט זיך מיטן עק פּאַרפּלאַנטערט אינם
שפּינוועבס, ער רייסט זיך מיט גאר די קויכעס און אַרויסרייסן
זיך קען ער ניט. ער פּאַרדרייט זיך נאָך שטאַרקער אינם שפּין-
וועבס.

דער שפּין איז אַרויסגעשפּונגען פּון בלעזל, אַ ביס געטאָן
דעם קאָסעקל גלייך אין קאָפּ אַריין, ער זאָל זיך ניט אַרומוואַרפּן,
און אַריינגעשלעפט אים אין שטוב.

דער קאָפּעקל איז געווען אַ גרויסער. אינגאַנצן האָט ער אין
בלעזל נישט געקענט אַרײַן—דער עק איז געבליבן שטעקן פֿוּניוסן.
האָט זיך דער שפּין גענומען צו זײַן אָוונטברײט. ער האָט
אַנגעהויבן פֿון קאָפּ.

פּלוצלונג האָט עס
דעם קאָפּעקל אַ רײַס
געטאָן פֿאַרן עק און
אַרויסגעשלעפט פֿון
בלעזל צוזאַמען מיטן
באַלעבאָס.

דער שפּין איז פֿאַר-
גליזערט געוואָרן פֿון
שרעק.

אַ גרויסער פֿיש האָט אַ כאַפּ געטאָן דעם קאָפּעקל און אים
שיר נישט אײַנגעשלונגען צוזאַמען מיטן שפּין.

דער שפּין האָט אַ וואָרף געטאָן זײַן מײַכל און, קאַלומאַן
ס'איז נאָך נישט געווען שפּעט, אַרײַנגעכאַפט זיך אין בלעזל.

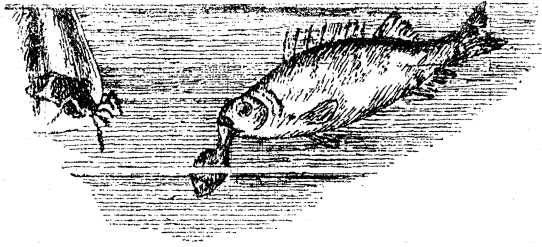
דער פֿיש האָט אײַנגעשרונגען דעם קאָפּ-עקל, אַ שמעק געטאָן,
אַרומגעקוקט זיך, —עפֿשער איז פֿאַראַן נאָך עפעס וואָס צו קײַען.

ער האָט נישט באַמערקט דעם שפּין און איז אַוועקגעשווומען
ווייטער.

דעמלט איז דער שפּין אַרויסגעקראַכן פֿון לופֿט-שראָס, פֿאַריכט
דאָס צערײַסענע שפּינוועבס און זיך צוריק אַרײַנגעזעצט לוייערן
אַף רױב.

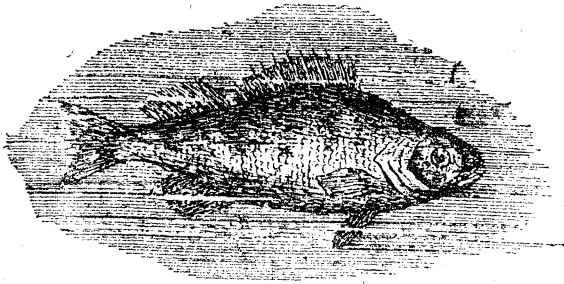
עס איז אים נישט אויסגעקומען לאַנג צו וואַרטן, דער לופֿט-

שלאַט האָט ווידער אויפגעצײטערט. גענומען זײך שאַקלען, ווי פֿון
אן ערד-צײטערניש.

דער שפּין האָט אַרויסגערוקט דעם קאַפּ אַדורכן וואַנט פֿון
בלעזל און דערזען: דאָס מאָל זײנען אַרײַנגעפֿאלן מיטאַמאָל צוויי
מקן-לאַרוון-לייצמלעך.

זײ האָבן געמאַכט מיט די עקלעך אַהער-אַהין, אַראָפּ-אַרוף,
אַבער אַרויספֿאַנטערן זײך האָבן זײ נישט געקענט.
דער שפּין האָט זײ אַפֿגײך צורעכט געמאַכט, אַרײַנגעשלעפט
אין בלעזל, אויסגעזויגן פֿון זײ דעם זאַפט און די לײדיקע פֿעל-
כעלעך אַהויסגעשטויסן אַדורכן וואַנט.

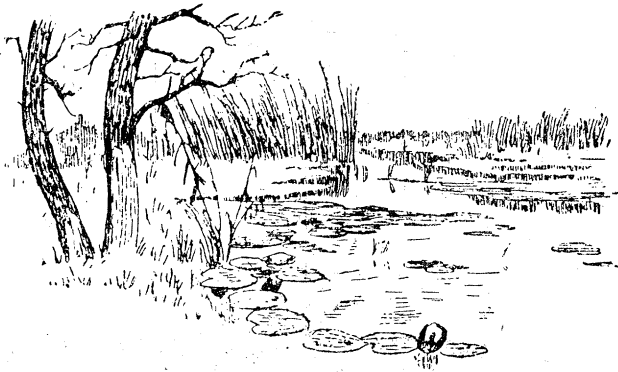

ד'ארטן זינען זיי פאמעלינקעס אראפ צום גרונט.
אזוי האָט דער שפּין יעדן טאָג געכאפט די מיקן-לאַרוון. אָבער
עס פֿלעגן צו אים אַרײַנפֿאַלן אויך קאָפּעקלעך און סײַצײַנקע פֿי-
שעלעך.

סאָך זומער איז דער שפּין עפֿשער אָף דרײַ מאָל דײַקער גע-
וואָרן, ווי פֿריער.

יעדן טאָג האָט ער געדאַרפֿט צוגעבן עטלעכע בלעזלעך צום
לופֿט-שראָס, קעדיי עס זאָל אים נישט ענג ווערן.

עס איז אָנגעקומען האַרבסט. די בוימער זינען געד געוואָרן
און אָנגעהויבן אַראָפּוואַרפֿן פֿון זיך די בלעטער. דאָס וואַסער

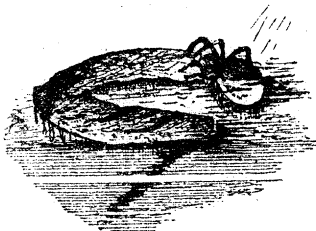

איז אַלץ קעלטער געוואָרן. באַם שפּין האָבן גענומען פֿריירן די
פֿיסלעך. וואָס פֿון טאָג האָט זיך אַלץ ווייניקער געמאַכט עפעס
צום עסן.

און דאָ האָט נאָך געטראָפֿן אַ גרויסער אומגליק.

עס האָט געמלאַצט די בלאַט פֿון דער ליליע און פּונקט אין יענעם אָרט, וווּ ס'איז געווען דער באַלקן פֿונם לויפֿט-שלאָס.

די לויפֿט האָט אָנגעהויבן רוישן און איז אַרויס פֿון אונטערן בלאַט, דער שפּין האָט זיך דערפֿילט אין קאלטן וואַסער, אָן אַ דאָך איבערן קאָפּ. קוים, וואָס ער האָט זיך אַרויסגעמלאָנטערט פֿונם אייגענעם שפּיןוועבס, אַרופֿגעקראָכן אָף דער בלאַט, קעדיי אַנצוואַרעמען זיך אָף דער זון, אָבער קיין זון איז נישט אָ. עס בלאָזט אַ ווינט, און אַ קאלטער רעגן שפּריצט, ווי פֿון אַ רעשעטע.

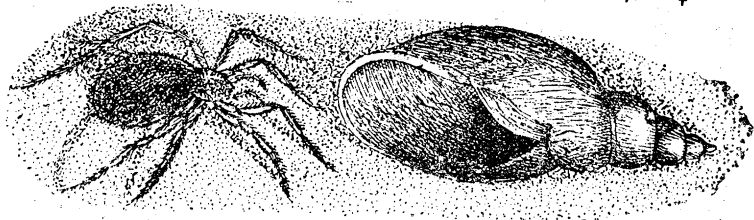

דער שפּין איז צוגעשוואַמען צום ברעג אויסבאַהאַלטן זיך ער-געץ אין אַיער. ער איז אַרופֿגע-קראָכן אָפֿן ברעג, אַוועק איבערן זאַמ, קוים שלעפּנדיק די פֿיס. ער איז פֿאַרשטאַרט געוואָרן פֿון קעלט.

פֿרוצלינג זינט ער עפעס אַ פֿויגל לויפֿט אים אַנטקעגן, מאַכט אַזוי מיט די פֿיסלעך, ווי ער וואַלט זיך געקניקלט אָף רעדלעך. דעם שפּין איז באַפֿאַלן אָן איימע, ער האָט דערקענט דעם קוידק, וואָס דערנערט זיך מיט שפּינען און ווערים. און אַרום זעט מען נישט, נישט קיין קוסטעלע, נישט קיין שטיינדל, — נישט זיך ווי צו באַהאַלטן. אַראָסלאָזן זיך אונטערן וואַסער? איז דאָס וואַ-סער קליין באַם ברעג, און דער קויליק וועט מיט זיין לאַנגן שנאָבל אים אַרויסבאַקומען פֿון גרונט.

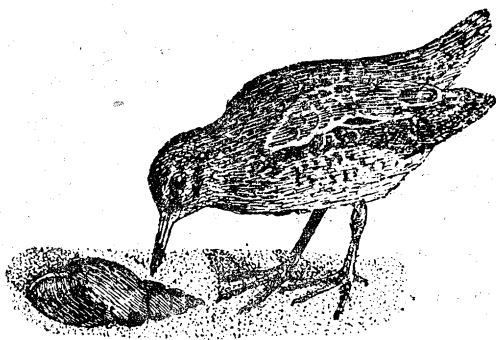
דאָ האָט דער שפּין דערזען אַ ליידיקע מושל פֿון אַ שלימאַק. קוים, וואָס ער האָט באַוויזן אַרײַנצויכאַטן זיך טיף אין מושל אַרײַן.

דער קוליק האָט אַ לאַף געטאָן און אַ זעץ איבערן מושל, אַז
 ס'האָט זיך באַ אים שיר דער שנאָבל ניט אַראָפּגעדרייט.

די מושל איז אָבער געווען שטאַרק און ניט געפלאַצט.
 דער קוליק האָט גענומען קייקלען די מושל איבערן זאַמדי,
 אַ קייקל געטאָן אַהער, אַהין און אוועקגעוואָרפֿן. דערנאָך איז ער
 אוועקגעלאָפֿן זויטער פֿאָזע דעם ברעג זוכן ווערנס.
 דעם שפּין איז געפֿעלן געוואָרן די מושל. ס'איז דאָרטן טרוקן,
 וואַרעם, און קיינער קען אַהין ניט אַרײַנקריכן.

ער האָט זיך
 צונויפֿגעקאָר-
 טשעט, אַרונטער-
 גענומען די פֿיס-
 לעך אונטער זיך
 און איז אַנט-
 שלאָפֿן געוואָרן
 שטאַרק, שוין אַפֿן
 גאַנצן ווינטער.
 פֿרילינג - צײַט

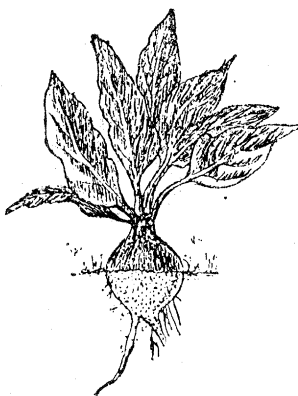

וועט ער זיך אויפֿכאַפֿן און ווידער אויסבויען אַ לופֿט-שלאָס
 אונטערן וואַסער.

א קריגעריי אין גארטן.

אין גארטן איז געוואקסן אַרבעס. די דיקע שויטן זיינען צייטיק געוואָרן. און אין יעדער שויט זיינען געלעגן צו עטלעכע אַרבעס-לעך. דער אַרבעס וואַקסט, ווערט פֿול ניט פֿון טאָג, נאָר פֿון שאַ, דער אַרבעס וויקלט זיך אָף די פֿלעקלעך, העלצלעך, און ער טראַכט: — אָט ווי איך בין אויסגעוואַקסן, איך זע ווייטער פֿון אַלע גרינסן! פֿונויבן אַראָם האָט ער אַ קוק געטאָן אַפֿן בוריק, וואָס איז געלעגן לעבן אים אַפֿן בייט, און געזאָגט:

— עי דו, גראָבאַטש, זיכסט אין דער ערד און זעסט ניט די וועלט! פֿאַרגאַבן זיך, ווי אַ כאַזער, אין דער שוואַרצער ערד! אָבער אָט איך—יעדער יאָר שרייבט אויס דער באַלעבאַס מיינע זריעס פֿון שטאַט.

עטלעכע הונדערט וויאַרסט פֿאַר איך מיט דער אייזנבאַן, אָדער מיטן שיף, און אָף דעם פּאַפּיר, אין וועלכן איך בין איינגעוויקלט, שטייט געשריבן: זיסער אַרבעס!

דער בוריק האָט זיך באַליידיקט.

איז רויט געוואָרן פֿון קאַס און האָט זיך גענומען באַקלאָגן פֿאַר

דעם קליינעם רעטעכל, דער קליינער רעטעכל האָט זיך רויט
אָנגעצוינדן אין גענומען זיך באַקלאַגן פֿאַר דעם גרויסן רעטעך.
דער רעטעך איז פֿון פֿאַר-

דראָס בלייך געוואָרן, ווי אַ
טויך. ער האָט זיך באַקלאַגט
פֿאַר דער ציבעלע, די ציבע-
לע האָט זיך באַליידיקט, שוין
ניט אַרויסגעשפרונגען פֿון
בייט. זי האָט זיך באַקלאַגט
פֿאַר דעם מער און פֿאַר דער
פעטרשקע, די פעטרשקע—
פֿאַר דעם קרויט מיט דעם
כריין, דער כריין—פֿאַר דעם
אוגעריק און פֿאַר דעם קיר-
בעס.

אַ גערויש האָט זיך צע-
טרָגן איבערן גאַרטן, דער
אַלטער כריין האָט געבור-
טשעט, דאָס קעפל קרויט האָט
זיך געבלאָזן, אַלע גרינסן
האַבן געשרייען, באַקלאַגט זיך
אַפֿן אַרבעטל.

— מען קען שוין מיט דעם אַרבעטל גיט לעבן, אַזאַ אַזעס-
פֿאַנים איז ער געוואָרן! ער האַלט זיך גרעסער פֿון אַלעמען. אַלע,
זאָגט ער, האָט איר זיך פֿאַרגראָבן אין דער ערד, ווי די כאַזוי-
רים, אין אַרום זיך זעט איר גאַרנישט.

דאָ האָט זיך דער אויגעריק אַ כאַס געטאָן און גענומען קוויט-

שען אָף אַ דינינקן קאַלעכל:
 — ווען מע זאָל מיך און-
 טערשפּאַרן מיט אַ שטעקל, וואָלט
 איך עפּשער אויך געוואַקסן אָף
 אַרויף, ניט ערגער פֿונם אַרבעס!
 דער קירבעס האָט פֿאַנאַנדער-
 געעפֿנט דעם פֿיסק און גענומען
 ברומען אַפֿן באַס איבערן גאַנצן
 גאַרטן:

— העי, אַרבעס! ווען מען
 זאָל מיך אַרויפֿזעצן אָף אַ שטעקן,
 וואָלט איך נאָך איבערגעוואַקסן
 דיך מיט די אויגעריקע צוואַמען!

די איבעריקע גרינסן האָבן זיך אויך צעשרייען אָף אַלע קיילים.

— מיר זינען אויך היפשע וויאָרסטן אָמגעפֿאַרן, איידער מע
האַט פֿרילינג-צייט אַרײַנגעזעצט אונדזערע זריעס אין דער ערד.
דער באַלעבאָס האָט אונדז אויך אויסגעשריבן פֿון שטאַט!

דער אַרבעס האָט זיך פֿאַנאָדערגעלאַכט פֿון גאַנצן האַרצן.
אַלע אַרבעס-שויטן האָבן זיך גענומען שאַקלען אָף אים פֿון גע-
לעכטער, ער האָט אויסגעשרייען:

— עך, איר, נאַרעשער קירבעס און גרינע אוגערקעס! מע זאָל
אײַך אונטערשפּאַרן מיט שטעקנס, וואָלט איר זיך אָפּגעריסן פֿון

דער אייגענער שווערקײט אין צעקלאַפט געוואָרן אָף שטיקלעך!
בריוו אײַך אַליין קען הענגען און וויגן זיך אינדערלופֿטן. איר
זײַט אַלע שוין צו דיק געוואָרן און שוין צוגעוויינט צו דער בלאַטע.

דאָס האָט נאָכמער אויפגעבראַכט דעם גאָרטן-אויילעם, און מע
האָט גענומען שרייען מיט איין קאָל:

— נישקאַשע, ס'איז נאָך נישט קיין גרויסער אומגליק, וואָס מע
קען נישט וואַקסן אָף שטעקנס! אונדזערע זריעס זיינען אָבער
אויך אַהער אָנגעקומען פֿון דער שטאַט. מיר האָבן זיך שוין אַלע
אָנגעזען אַ וועלט!

דער אַרבעט האָט זיך פֿאַרשעמט, נישט געהאַט וואָס צו ענטפֿערן.
האָבן זיך די גרינסן דערפֿרייט, וואָס זיי האָבן בייגעקומען
דעם אַרבעט, און געוואָלט זיך שוין ווידער פֿאַרנעמען מיט דער
אייגענער אַרבעט—וואַקסן אין דער ערד און פֿול ווערן!
ערשט פֿלוצלונג דערהערן זיי אַ טויבן געשריי פֿון אונטער
דער ערד!

— אָט איך בין מער פֿון אייך אַלעמען געפֿאָרן איבער דער
ווייסער וועלט, איך בין די קאַרטאָפֿל. מיך האָט מען געבראַכט
צופֿירן אַהער אין רויסלאַנד אַזש פֿון אַמערקע. געפֿאָרן אַפֿילע
איבערן יאַם!

— דו, נאַרעשעוואַטע בולבע!—האָט זיך פֿאַנאָדערגעלאַכט דער
אַרבעט, געפֿונען מיט וואָס זיך צו באַרימען, מע פֿירט דאָך
דיך נישט פֿון אַמערקע יעדן יאָר, און דינע עלטער-זיידעס האָט
מען אויך געבראַכט מיט הונדערט יאָר צוריק, סאַכאַקל איין מאָל.
איצטער האַלט יעדער באַלעבאַס אַ קיילעכיק יאָר די קאַרטאָפֿל
באַ זיך, ער צעשניידט עס פֿרילינג-צייט אָף שטיקלעך און זעצט
עס אַרײַן אין דער ערד. אָנשטאַט זריע. דו זײַך שוין בעסער רויק
און שוויג!

דער גאָרטן-אויילעם האָט אויסגעשאַסן מיט אַ געלעכטער, אַפֿילע
דער כריין, דער אַלטער כריין האָט זיך אויך צעלאַכט ביז טרערן.

די קארטאָפֿל איז אַנטשווינגן געוואָרן, פֿאַרשעמט פֿאַר דער
נאַרשקייט, וואָס זי האָט אַרויסגעזאָגט.

די גרינטן זיינען פֿיסדעכווייז שטילער געוואָרן אין גענומען
זייגן די זאַפטן פֿון דער ערד. פֿלוצלונג דערהערן זיי קוילעס פֿון

היפֿל, פֿונוואַנען דאָס איז
האָבן זיי בעשוימויפֿן ניט
געקאָנט דערגיין.

— ען, איר ערד-זיצער!
אויב מע האָט אייך אין
פֿאַרנייטע זעק געפֿירט מיט
דער אייזנבאַן, הייסט עס
נאָך ניט. אַז איר האָט
געזען די גאַרע וועלט. איר
האָט גאַרנישט ניט געזען
פֿון די זעק אַרויס, אָט מיר,
בוימער, זיינען אַפֿריי פֿאַלק,
קיינער האָט אוינדז ניט גע-
זעצט. מיר וואַקסן אַליין,
ווינאַר מיר ווילן, און אונ-
דזערע זרקעס פֿירט קיינער
ניט. מיר לאָזן זיי פֿאַנאַנדער
אינדערלופֿטן, — אָט זעט!

די סאָסנע און די יאָדלע האָבן פֿאַנאַנדערגענומען די שאַלעכץ
פֿון די שישקעס און אַוועקלאָזן מיטן ווינט באַפֿליגלטע יאָדער-
לעך, וואָס האָבן זיך שנעל גענומען דרייען אינדערלופֿטן און
אַראַסגעפֿאַלן אינמיטן גאַרטן.

די גארטן-איינוואוינער האָבן אויך אַ זיפֿף געטאָן פֿון היסמל-
 לעס, נאָר דאָ האָט זיך אַריינגעמישט אין געשפרעך אַ בלאָז-
 בלימל, וואָס איז געשטאַנען באַם ברעג בייט.

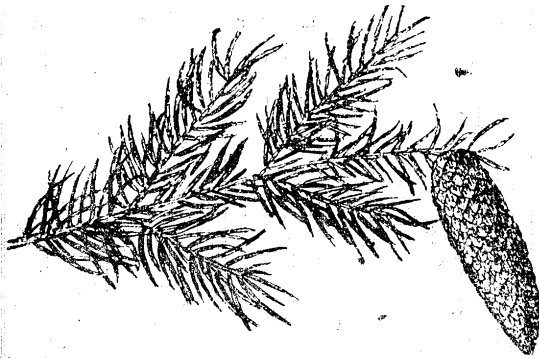
— מיניע
 פֿליען נאָך
 ווייטער,
 כאַטש אַך
 בין קליין אין
 וויקס, קוקט
 זיך אַין!
 דאָס בלאָז-

בלומל האָט זיך אַ שאַקל געטאָן אַפֿן
 לאַנגן פֿיסל אין אוועקגעלאָזן מיטן ווינט
 אַ גאַנצע מייע יאָדערלעך. דער ווינט
 האָט זיי אינטערגעכאַפט, אַריבערגע-
 טראָגן איבערן פֿלויט, און אַראָפֿגע-
 לאָזן די יאָדערלעך ווייט ערגעץ אָף
 דער לאַנקע.

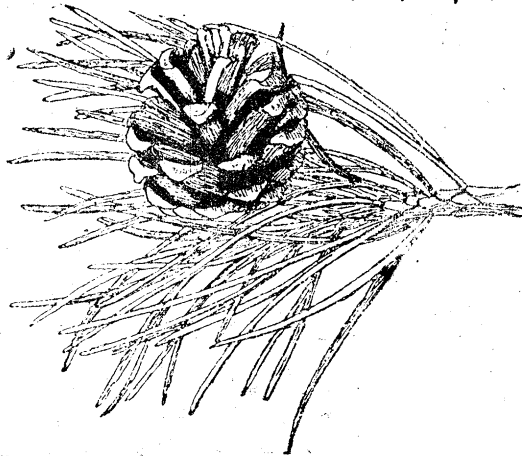
אין גארטן איז געוואָרן אַ מעהומע.
 אַט ס'אַראַ קוינקן—האַט מען געשרייען.
 אַפֿילע די בוימער האָבן זיך פֿאַרווינד-
 דערט, וואָס אַזאַ קליין בלימל האָט זיי איבערגעשטיגן.

באַ די גרינסן האָט אָפֿגענומען דער לאַשן פֿון אַנטציקונג. מע
 איז געשטאַנען מיט אַפֿענע מזלער און געקוקט אינדערווייטנס.
 מיטאַמאָל זעען זיי, ווי עס קינקלט זיך עפעס אַ גרויע האַריקע

זאך איבערן פעלד, קניקלט זיך מיט גאר די קויכעס, שפרינגט
אונטער אף די בערגלעך און שרייט:

— ווארט, טייערער, כיקום שוין און די גאנצע גופערניע בין
איך אויסגעווען. איך בין אזא מין גראָז. קניקל-קרויט רופט מען

מין. איר לאָזט פֿאַנאַנדער אייערע זריעס מיטן ווינט, און אליין
רירן זיך פֿון אַרט קענט איר ניט, אָבער איך קניקל זיך אליין

איבערן פֿעלר. אָט ווי בעריעש! אַ טאַנץ, אַ טאַנץ, אַ שפרונג
איבערן ווינט!

די בוימער, די קוסטעס און די גרינסן זיינען נישטוימעם גע-

וואָרן פֿון אַזאַ געוואָל
דיקן ווינדער און האָבן
שוין געוואָלט האַלטן
די קייקל-קרויט פֿאַר
דעם פֿלינקסטן און
קלינגסטן גראָז.

נאָר דאָ האָט עפעס
עמיצער גענומען ריידן
אַלט און הייזעריק פֿון
דער ערד.

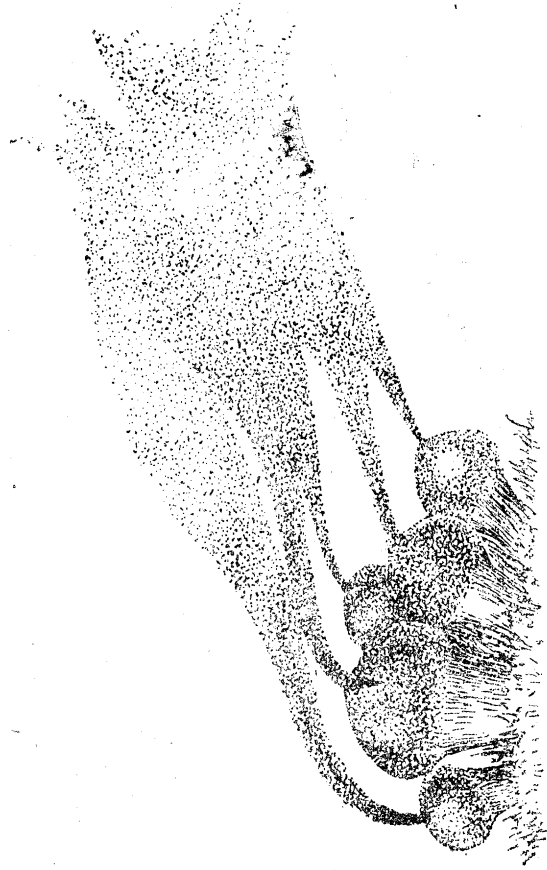
— מיר קענען דאָך
אויך לאָזן מיטן ווינט!
רעגן - בלעזלעך זיינען
מיר. אָט וועלן מיר זיך
באלד אָנבלאָזן!

די קייקל-קרויט האָט זיך פֿאַנצנדערגעלאַכט.

— איר וועט דאָס טאַן? מען זעט דאָך אייך פֿון דער ערד ניט
אַרויס!

— ווי קומט איר צו אַזוינע זאַכן!—האַבן גענומען שרייען די
בוימער, קוסטעס און גרינסן.—ווי קומט איר דערצו, בלעזלעך
אַזעטיקע!

דאָ האָט אַ בלאָז געטאַן אַ ווינט, אַ שטיק צוואַנציק רעגן-
בלעזלעך האָבן געפלאַצט מיטאַמאָל, אַ גאַנצע כמאַרע ברוינע

ספאָרן האָט אַ שאַט געטאָן פֿון זײ, ווי רויך פֿון אַ פֿאַבריק, אין אַרויף גלייך אַפֿן גאַרטן.

די ספאָרן האָבן פֿאַרשאַטן די אויגן באַ אַלע גרינסן.
די בוימער און קיסטעס האָבן אָנגעהויבן הוסטן אין ניסן אָף פֿאַרשיידענע קוילעס. אַזוי אַרום האָט קיינער נישט געזען, ווי ווייט די ספאָרן זײַנען אַוועקגעפֿלויגן.

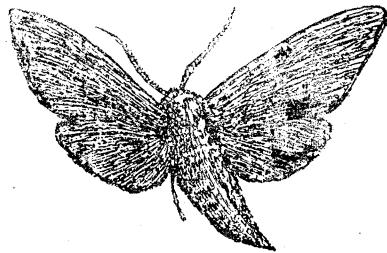
— סײַאַראַ פֿאַסקודנער טאַבאַקל!—איז בײז געוואָרן די סאַסנע און אָפּגעווישט די סמאַלע-טרערן.

— נאַ דיר, געזען, וואָס אַ קליין בלעזל קען! לאַזט אָבער מיטן ווינט, ווי סײַדאַרף צו זײַן!—האַט אַ סקרײַפֿ געטאָן די אַלטע יאָדלע.
לאַמיר בעסער, פֿרײַנט מײַנע, זיך נעמען צו דער אַרבעט און נישט קריגן זיך סטאַם אין דער וועלט אַרײַן.

דאָס זומער-פֿייגעלע און די רייטער-פֿליג.

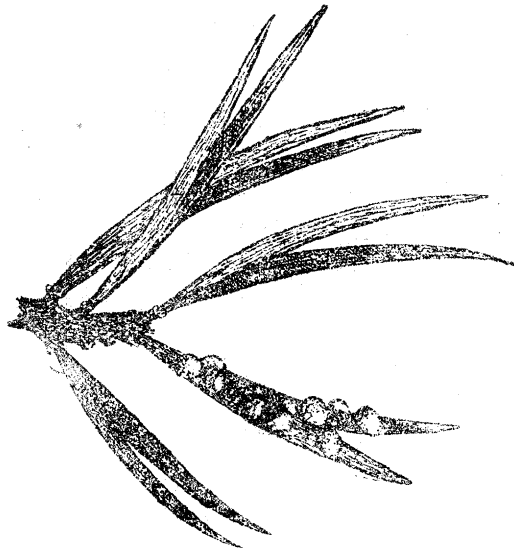
אַ גרויסע זומער-פֿייגעלע איז געזעסן אין שאַטן אָף די וואַרצ-
לעך פֿון אַ סאַסנע. טונקל זיינען געווען די אויגן פֿונם זומער-
פֿייגעלע. עס האָט זיך נישט גערירט, געדרומלט.
די ווין האָט זיך שוין געהאַלטן באַם זעצן. די געלע שטאַמען
און די גרינע היטלעך פֿון די סאַסנעס זיינען טונקעלער געוואָרן.
דאָס זומער-פֿייגעלע האָט זיך אָנגעהויבן באַוועגן. די קילעכדיקע
אויסגעפּוקלטע אויגן האָבן אָפּגעליעבט און גענומען פֿינקלעך. עס
האָט זיך אויפֿגעהויבן און אוועקגעפֿליגן.

דאָס זומער-פֿייגעלע האָט
זיך, ווי אַ פֿייל פֿון בויגן,
געלאָזן פֿאַרביי זיך וואַלד-
וועגעלעך. עס איז געפֿלויגן
שאַען גאַכאַנאַנד און זיך
נישט אָפּגערוט, נישט אָפּגע-
שטעלט זיך אַפֿילע אָף די
בלימעלעך, נאָר הענגענדיק

אינדערלופֿטן האָט עס געפֿאַכט מיט די פֿליגלעך, אַרויסגעלאָזן
דעם לאַנגן שנוקל און געטרונקען דעם זיסן בלומען-זאַפט.

דער ביינ-האַשמאַשעס האָט זיך געענדיקט. דאָס זומער-פֿייגעלע
איז אַרױפֿגעפֿלויגן הויך, צו די שפּיצן פֿון די סאַסנעס, אַרומגע-
פֿלויגן דאָרטן לאַנג און עפעס געזוכט. עס האָט אויסגעפֿונען
אַ געדױכטן צווייג מיט לאַנגע זאַפֿטיקע נאָדלען אין זיך דאָרטן
באַהאַלטן. ס׳איז געוואָרן פֿינצטער.

דער וואַלד האָט צום לעצטן מאָל אַ רויש געטאָן און איז
אַנטשלאָפֿן געוואָרן.

שטיל.

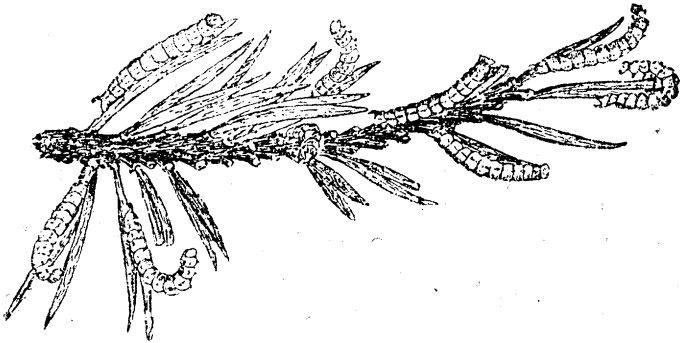
ס׳איז פֿאַרבײַ די קורצע זומערדיקע נאַכט. די גרינע בוימער-
שפּיצן האָבן זיך ווידער באַגילט אין די שטראַלן פֿון דער זון.

דאָס זומער-פֿייגעלע איז ערגעץ אַוועקגעפֿלויגן; נאָר אַפֿן צווייג, שטייף צוגעטויליעט צו די נאָדלען, זינען געבליבן צוגע-קלעפט קלייננקע בלייך-גרינלעכע אייעלעך.

עס זינען געגאַנגען טעג נאָך טעג.

די זון האָט געשײנט, רעגנס האָבן געגאָסן. און ווידער פֿלעגט אַ גלאַנץ טאָן די זון, — די אייעלעך האָבן זיך געוואָרעמט, גענעצט זיך און נאָכדעם געטריקנט זיך ווידער אָף דער זון.

ווינטן האָבן גערוישט, די גרינע בוימער-היטלעך האָבן זיך געשאַקלט און זיך גענויגט איינע צו די אַנדערע. עס האָבן זיך

געוויקט די צווייגן, צוזאַמען מיט זיי האָבן זיך געוויקט די אייעלעך, שטייף צוגעקלעפט צו די נאָדלען.

אין צוויי וואָכן אַרום זינען די אייעלעך צייטיק געוואָרן. עס האָט געפלאַצט דער שאַלעכץ, און עס זינען אַרויס פֿון זיי פֿי-צינקע גרינע ווערמלעך—רויפן.

די רויפן זינען זיך פֿאַנאָדערגעקראַכן איבערן צווייג און גענומען הריזשען די גרינע זאַפטיקע נאָדלען. פֿאַרענדיקט מיט

איין נאָרל, זיינען זיי איבערגעקראָכן צו אַ צווייטער נאָרל
גאַנצע טעג האָבן זיי אָן אויפֿהער באַוועגט מיט די קליינע קינד-
באַקן אין זיינען געוואקסן אין דיקער געוואָרן ניט פֿון טאָג, נאָר
פֿון שאַ.

אין צען טעג אַרום זיינען זיי אַזוי אויסגעוואקסן, אַז ס'איז
זיי געוואָרן ענג אין זייערע גרינע פֿעלכעלעך.

די רויפן האָבן זיך געפֿילט ניט גוט, האָבן אויפֿגעהערט עסן
און זיינען געבליבן זיצן אומבאַוועגלעך. פֿלוצלונג האָבן גענומען
פֿלאַצן די נעט פֿון זייערע פֿעלכעלעך, און אונטער זיי האָבן זיך
אַרויסגעוויזן נייע קליידער, גראַמע, העלע און שיינע. די רויפן
זיינען אַרויסגעקראָכן פֿון זייערע אַלטע פֿעלכעלעך, ווי פֿון אַ שייד,
און האָבן ווידער גענומען עסן די גרינע נאָדלען.

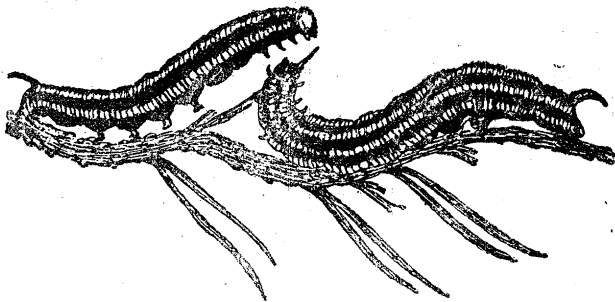
אַזוי זיינען אַוועק פֿערציק טעג.

פֿיר מאָל האָבן די רויפן געביטן זייערע קליידער און יעדעס
מאָל זיינען די קליידער געווען העלער און פֿאַרבליקער פֿון די
אַלטע. זיי זיינען פֿאַרוואַנדלט געוואָרן פֿון בלייך-גרינלעכע ווע-
רימלעך אין גרויסע רויפן—אַ פֿינגער די גרויס. העל-גרינע,
געלע און לילאָווע פֿאַסן האָבן זיך געצויגן אינדערלענג פֿון
זייער קערפער, און שוואַרצע האָבן זיי איבערגעשניטן אין דער
קווער.

די רויפן זיינען וואָס פֿון טאָג געוואָרן אַלץ גרעסער און
גרעסער. אַסאַך צווייגן זיינען שוין געהאַנגען נאָקעטע און אימע-
טיקע, אָן די גרינע נאָדלען.

פֿיל רויפן זיינען אומגעקומען. אייניקע האבן די פֿייגל אויפֿגע-
געסן, אַנדערע האָט דער ווינט אראָפֿגעוואָרפֿן, די איבעריקע
זיינען איבערגעקראָכן אָף די שכיניעסדיקע צווייגן.

בלויז צוויי זיינען איבערגעבליבן אפן אלטן אָרט.
 זיי האָבן דאָס גאַנצע לעבן, באַלד ווי זיי זיינען נאָר אַרויס
 פֿון ד? אייעלעך, פֿאַרבראַכט צוזאַמען און זיינען געוואָינט געוואָרן
 איינע צו ד? אַנדערע. איינע פֿון זיי איז געווען אַ קליינינקע, ד?
 צווייטע—אַ לאַנגע און אַ דיִקע.
 עס זיינען אָנגעקומען ד? לעצטע זומערדיקע טעג. ד? רויפן
 זיינען געזעסן איינע לעבן דער אַנדערער אפֿן צווייג, געהריזשעט
 ד? נאָרלען, און געשמועסט צווישן זיך.

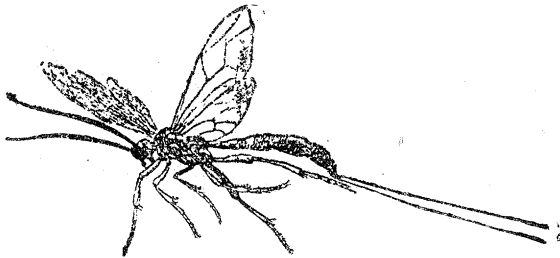

— מיר זיינען שוין אינגאַנצן אויסגעוואַקסן, — האָט געזאָגט ד?
 קליינע, — דער האַרבסט וועט אָנקומען, וועלן מיר זיך פֿאַרוואַנד-
 לען אין פֿאַסקעלעך, און מיר וועלן אַנטשלאָפֿן ווערן אפֿן גאַנצן
 לאַנגן ווינטער.

— נאָך דעם ווינטער וועט וויִדער זיין זומער, — האָט געענט-
 פֿערט ד? צווייטע גרויסע רויפע, — מיר וועלן אַרויסקריכן פֿון ד?
 פֿאַסקעלעך און פֿאַרוואַנדלט ווערן אין זומער-פֿייגעלעך, דעמלט
 וועלן מיר אַ פֿלי? טאָן צוזאַמען און אַנטרינקען זיך מיט בלומען-
 זאַפט ביז איבערן האַלדו.

— ס'איז נאך ווייט צו פריילינג, — האָט געזאָגט ד? ערשטע, —
 מיר האָבן אָבער אזויפיל סאַניס! וויפיל שוועסטער אונדזערע זיי-
 גען שוין אומגעקומען! לאָמיר בעסער גיכער אַראָפּקריכן אונטן
 און באַהאַלטן זיך אין דער ערד.

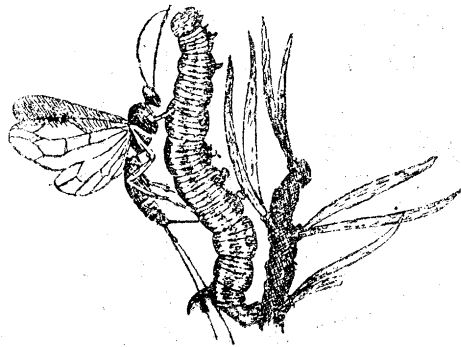
— איך האָב פֿאַר קיינעם קיין מוירע נישט, — האָט געענטפֿערט
 ד? גרויסע, — קוק זיך איין, ווי גרויס איך בין, סאַראַ גרויסע קינד-
 באַקן איך האָב. מיר וועלן שטענדיק באַווייזן אַראָפּצוקריכן אונטן.
 אָט קוק זיך איין, פֿאַראַגען נאָך דאָ אַסאַך זאַפֿטיקע נאָדלען.
 און ז? האָט אָנגעהויבן הרזושען אַ נייע נאָדל.
 ד? קליינע רויפע האָט שטענדיק געפֿאַלגט איר עלטערע כאַ-
 ווערטע, האָט באַווונדערט איר גרויסן מוט און אירע קויכעס.

ז? האָט זיך אויך געוואָלט נעמען צום עסן, נאָר פֿלוצלונג האָט
 ז? דערהערט אַ לייכטן גערויש און דערזען איבער זיך שלאַנקע
 רייטער-פֿליגן מיט שמאַל-דורכזיכטיקע פֿליגעלעך און לאַנגע
 פֿעדעס אָפֿן עק. ד? רויפן האָבן זיך איבערגעשראַקן פֿאַר זיי,
 כאַטש זיי האָבן נישט געוויסט פֿאַרוואָס, זיי האָבן נאָך ביז אַ ציטער
 קיינמאַל נישט געזען נאָענט קיין רייטער-פֿליגן.
 איין רייטער-פֿליג האָט פֿלוצלונג באַמערקט ד? רויפן און האָט
 פֿאַרקירעוועט צו זיי.

א רייטער-פליג, האָט א געשריי געטאָן די קליינע רויפע צו דער גרויסער, היט זיך... באהאלט זיך נאָר יענע האָט שטאַרק געהרזשעט די נאָדלען און ניט געהערט דעם געשריי פֿון איר כאַווערטע.

דער באַפֿליגלטער גאָלען האָט זיך אַראָפּגעלאָזן אָף דער גרויסער רויפע, ווי אַ שפּאַרבער אָף אַ פֿויגל, און אַוועק-געזעצט זיך אָף איר רייטנדיק. ער האָט אַריינגעשטאַכן אין איר זיין גיפֿט...

די רויפע האָט זיך געדרייט, ווי אַ שלאַנג, געוואָלט אינמיטן דעם סוינע, געשפּיגן אים אין די אויגן אַריין די גיפֿטיקע סלונע.

ענדלעך האָט דער גאָלען אָפּגעלאָזן זיין קאָרבן און אַוועק-געפֿלויגן.

די איבערגעשראַקענע רויפֿן האָבן גענומען קריכן איבערן צווייג צום שטאַם פֿון בוים. די גרויסע האָט פֿאַרגעסן אָן דער העל-דישקייט און איז שוין געווען צופֿאַרדן, וואָס זי איז כאַטש געבליבן לעבן.

זי האָט ניט געפֿילט. אז די רייטער-פליג האָט אָפּגעלייגט אַן אייעלע באַ איר אין ווונד אָף דער פֿלייצע. און זי האָט אויך ניט

געקענט וויסן, אז פֿון דעם אייעלע וועט אינגיכן אַרויס אַ רייטער-
 רויפּער, וועט לעבן אין איר און דערנערן זיך מיט איר קערפּער.
 שנעל האָבן זיך די רויפּן אַראָפּגעלאָזן פֿון שטאַם. די וואָרצ-
 לען פֿון דער סאַטנע זיינען געווען פֿאַרוונקען אין ווייכן מאַך.
 די רויפּן זיינען אַריינגעקראָכן אין מאַך אין דערקלעטערט ביז
 דער ערד. דאָרטן האָבן זיי פֿון שטיקלעך ערד צונויפֿגעקלעפט
 געמיטלעכע נעסטעלעך, אַריינגעלייגט זיך אין זיי און קימאַט ווי
 אַפּגעשטאַרבן.

די רויפּן האָבן זיך גיט גערירט, נאָר די טיילן פֿון זייער
 קערפּער האָבן זיך אַליין צונויפֿגענומען, צוזאַמענגעקאַרטשעט זיך,
 געביטן זייער פֿאַרם און טונקעלער געוואָרן.
 אינגיכן זיינען אַנשטאַט לאַנגע, בוגטע רויפּן געלעגן אין די
 נעסטעלעך אָן באַוועגונג צוויי קורצע פֿאַסקעלעך, באַדעקט מיט
 אַ שוואַרצער גלאַנציקער האַרטער הויט.
 ס'איז אַנגעקומען דער ווינטער.
 די פֿאַסקעלעך זיינען געלעגן אין די וואַרעמע נעסטעלעך,
 אונטערן שניי אין מאַך, אין געוואַרט אַפֿן נייעם זומער.

עס זײַנען דורכגעגאַנגען לאַנגע ווינטערדיקע כאַדאַשײַם. די זון האָט זיך גענומען אופהויבן העכער, די לופט איז וואַרעמער געוואָרן. דער שניי, וואָס איז טונקעלער געוואָרן, האָט גענומען שטייפֿער זיך טוליען צו דער ערד, און אָט האָבן שוין גענומען לויפֿן קליינע טייכעלעך, דער שניי האָט אָנגעהויבן צעגיין. די ערד האָט זיך דערוואַרעמט. עס האָט זיך באַוויזן גראָז, אַלץ אַרום איז גרין געוואָרן. די זון-שטראַלן זײַנען אַרײַנגעדורנגען אַלץ טיפֿער און האָבן זיך שוין דערקלובן ביז צום נעסט מיט די פּאָפּקעלעך. ווידער איז אָנגעקומען אַ זומערדיקער אָונט. די פּאָפּקעלע פֿון דער קליינער רויפע האָט זיך אָנגעהויבן רירן. עס האָט זיך איר באַוויזן אַ שפּאַלט. דער שפּאַלט איז געוואָרן אַלץ ברייטער און ברייטער. האַרדיקע פּיסלעך האָבן זיך אַרויסגערוקט אַדורכן שפּאַלט און זיך אָנגעכאַפט פֿאַר די ברעגן פֿון דער עפֿענונג. און אָט האָט זיך באַוויזן אַ קאַפּ פֿון אַ זומער-פֿייגעלע.

נאָך אַביסל אָנשטרענגונג, די פּאָפּקעלע האָט געפּלאַצט אַנדער-לענג, און פֿון איר איז פּאָמעלעך אַרויסגעקראָכן אַ זומער-פֿייגעלע. אַנשטאַט פֿליגען האָט עס געהאַט

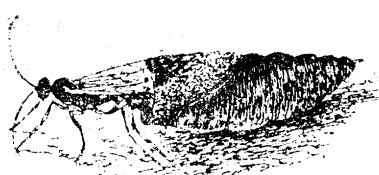
אַף דער פּלייצע איידעלע צעקנייטשטע קנילעכלעך. די קניל-לעלעך האָבן זיך אויסגעגלייכט, אויסגעצויגן זיך, געוואַקסן. אין אַ שאַ אַרום האָבן זיך באַוויזן פֿליגען. נאָר זיי זײַנען געווען ווייך און אומבאַוועגלעך. אַוועק נאָך אייניקע שאַ זײַנען די פֿליגען געוואָרן שטייף און עלאַסטיש. דאָס זומער-פֿייגעלע האָט אַ פּאָך געטאַן מיט זיי איינמאַל, אַ צווייט מאַל און האָט זיך שוין געגרייט אַוועקצופֿליען.

נאָר דאָ האָט עס זיך די פאָפקעלע דערמאָנט אָן איר שוועסטער.
 די צווייטע פאָפקעלע איז געלעגן לעבן איר און האָט זיך אויך
 גערירט. מיטאמאָל האָט זיך פֿון איר דער גאַנצער פֿאָדערשטער
 טייל אָפגעוואָרפֿן, ווי אַ דעקל.

דאָס זומער-פֿייגעלע האָט אָנגעהויבן פֿאַכען מיט די פֿליגעלעך,
 עס האָט זיך געפֿרייט, וואָס עס וועט באלד באַגעגענען איר
 כאַווערטע אין אַ נייער געשטאַלט.

און פלוצלונג האָט דאָס זומער-פֿייגעלע אוּפֿגעצויטערט פֿון
 שרעק.

אַנשטאַט אַ שיינער זומער-פֿייגעלע—איז פֿון דער שוועסטערט

פאָפקעלע אַרויסגעקראַכן
 פאָמעלעך אַ מיטער מאַ-
 גערער גופל פֿון אַ ריי-
 טער-פֿליג.

דאָס זומער-פֿייגעלע

האָט אין שרעק אַ מאַך געטאָן מיט די פֿליגעלעך און אַוועק-
 געיאָגט, ווי אַ פֿילי פֿון דעם שרעקלעכן שאַכן, וואָס האָט
 אומגעבראַכט איר שוועסטער.

שוועמלעך—בארִימער.

אמאל האָט זיך אַ פּליגן-שוועמל גענומען באַרימען פֿאַר די אַבעריקע שוועמלעך.

— הערט, שוועמלעך, —האָט ער אַ זאָג געטאָן—איך בין דער קליגסטער שוועמל אין וואַלד, קיינער קען זיך ניט באַהאַלטן אזוי ווי איך. אייך באַמערקן די מענטשן, אָבער מיך זעט מען ניט—מע גייט פֿאַרביי. און מיין היטעלע איז דאוּקע אַ שיינס: אַ רויטס מיט ווייסע פּינטעלעך.

די שוועמלעך האָבן זיך פֿאַנאַנדערגעלאַכט.

אַ רויטער שוועמל, וואָס איז

געוואַקסן לעבן אַן אַספע, האָט

געזאָגט:

— מיין היטל איז אויך אַ רויטס,

אין אַלע ווייסן, אַז איך באַהאַלט

זיך בעסער פֿון די. איך קריך

אַרונטער אונטער אַן אַספע-בלאַט.

וואָס פֿאַלט אין האַרבסט אַראָפּ פֿון

בוים—און איך ווער ניט! זיך מיך

אַרום אַבערן וואַלד, אויב דו ווילסט! פֿאַר דעמדאָזיקן שפּיצל

רויט מען מיך טאַקע אַספע-שוועמל.

דער שוואַרצער שוועמל האָט ניט אויסגעהאַלטן; אים האָט זיך
 אויך פֿאַרגלוטט ווייזן, וואָס ער קען. ער האָט אַרויסגערוקט דאָס
 ברוין קעפל פֿון אונטער די טרוקענע
 בעריאָזאָווע בלעטער און געזאָגט:

— נו, וואָס איז פֿון דעם, פֿליגן-
 שוועמל, אַז דאָס קעפל איז שוין יאָ באַ
 דיר רויט? ביסט נאָר גוט צום סאַמען
 פֿליגן, דעריבער נעמט דיך קיינער ניט,
 און ניט דערפֿאַר, ווייל די באַהאַלטט
 זיך גוט. אָט זעסטו—איך איז שוין עפעס
 אַנדערש. מיין היטל איז אַ ברוינע, ווי
 שאַקאַלאַד, ווי דער קאַליר פֿון טרוקענע
 בעריאָזאָווע בלעטער. מענטשן גייען אַרום
 און זיי נעמען מיך ניט, דעריבער ריפֿט
 מען מיך טאַקע בעריאָזע-שוועמל, ווייל
 איך באַהאַלט זיך אין בעריאָזאָווע וועלד-
 דעך אונטער די בלעטער.

דעמלט איז דער ווייסער שוועמל געוואָרן אין קאַעס. ער
 האָט אַרויסגערוקט דעם קאַפּ פֿון אונטערן מאַך און אַ געשריי
 געטאָן:

— גענוג זיך אייך צו באַרימען! ניטאָ קיין געשמאַקערער
 שוועמל פֿאַר מיר, פֿון מיר מאַכט מען פֿאַרשיידענע גערניכטן, מיט
 מיר פֿילט מען אָן געבעקסט, מען מאַרנירט מיך—אן עמעסער
 מיכלו גאַנצע טעג ווכן מיך מענטשן אַרום איבערן וואַלד,
 דעריבער האָב איך זיך אויסגעלערנט באַהאַלטן בעסער פֿון
 אַלעמען.

דער ווייסער שוועמל האָט זיך אַרױנטערגעלאָזן אין װײסן מאַך
 ביז דעם שפיץ גופל, און פֿונױבן האָט אים פֿאַרשאַטן מיט נאָר-
 לע, מע האָט אים קױם געזען.

עס זײנען אַנטשוױגן געװאָרן דער
 פֿליגן-שוועמל, דער בלוט-שוואַם און דער
 בעריאַזע-שוועמל.

זײ האָבן דערזען, אַז דער ווייסער
 שוועמל קען זיך בעעמעס בעסער אויס-
 באהאַלטן פֿון זײ. און דײַ איבעריקע—
 דײַ ווייסע פֿעפֿער-שוועמלעך, דײַ פֿיקסלעך,

דײַ געלע שוואַימען, דײַ פוטער-שוועמלעך און דײַ רוי-שוואַימען
 פֿון אלע פֿאַרבן האָבן זיך גאָר באַליידקט, זײ האָבן נישט געהאַט
 מיט װאַס זיך צו באַרימען, זײ האָבן זיך צונױפֿגעקליבן, גע-
 שריען איבערן װאַלד, געאַמפערט זיך—דער פֿליגן-שוועמל האָט
 אַלעמען דעם קאַפּ פֿאַרדרייט.

דער פֿעפֿער-שוועמל האָט געשריען:

— מע דאַרף מיך נאָר אײנזאַלצן, װער אײך דעמלט אַזױ באַ-

טאַמט אַז מע לעקט דײַ פֿינגער.

באַם געלן שוועמל האָט

זיך אין גריבל אַפֿן קאַפּ באַ-

װױן אַ שװײס—אַזױפֿיל האָט

ער געשריען:

— מיך זאַלצט מען אויך

און מע מאַרײַנירט מיך אין

עסיק. און באַהאַלטן זיך װעל אײך נאָך אויך טרעפֿן, װײַ דער

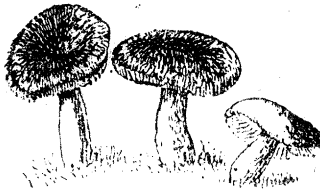
פֿעפֿער-שוועמל! ער טראַגט אַ װײסע היטל, װאַס זעט זיך אַרױס

פֿאַר אַ מײַל, אָבער מײַן הײַטל איז אַ געלע, ווי דײַ צעפֿוילטע
 בדעטער. מיך געפֿינען איז נײַט אַזוי לײַכט!

דער רוי-שוועמל האָט אויך געשריען:

— און איך קען זײַן פֿון אלע פֿאַרבן. דער קאָליר פֿון מײַן

הײַטל איז צוגעפֿאַסט צום אָרט,
 וווּ איך בין אויסגעוואַקסן. גע-
 זאַלצענערעהייט בין איך גאַנץ גע-
 שמאַק. איך בין בײַכלאַל אַ וואַי-
 לער שוועמל!

דײַ מוטער-שוועמלעך און דײַ

פֿיקסלעך האָבן זיך אַזוי מעצאָער געווען, אַז זײ האָבן אַזש גע-
 וויינט. זײ האָבן, נעבעך, נײַט געהאַט מיט וואַס זיך צו באַרײַמען.
 פֿאַראַנען אַזוינע כעוורע אַסאַך און וואַלד, און אַלץ מאַכנעסווייז.
 געשמאַק זײַנען זײ טאַקע, אָבער זײ קענען זיך נײַט לײַבן.

און דאָ איז אויך געזעסן אַף אַ קאָרטש אַ קאָרטש-שוועמל,
 אינגאַנצן אַ צונויפֿגעדרייטער.

— איך, — האָט ער געזאָגט — בין קליגער פֿון אַיך אַלעמען.

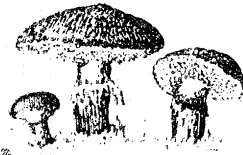
קיט זיך אַיין, ווהיין איך האָב זיך

פֿאַרקליבן.

דײַ שוועמלעך האָבן אויסגעגלאַצט דײַ

אויגן אַפֿן קאָרטש און האָבן גאַרנישט

נײַט דערזען.

און דער קאָרטש-שוועמל איז זיך געזעסן אַפֿן קאָרטש און

געלאַכט.

דײַ שוועמלעך האָבן אים קוים מיט צאָרעס דערזען — אַזוי קוין-

ציק האָט ער זיך דאָרטן צוגעטויליעט צום אויסגעקרימטן קאָרטש.

דער ווייסער שוועמל האָט זיך באַליידיקט, וואָס אין וואַלד
האָט זיך געפֿונען אַן אַנדער שוועמל, קליגער פֿון אים.

— עך, דו נאַר? שוועמל קאַרטש-

שוועמל, — האָט ער געזאָגט —

און אַז דו קענסט זיך שוין יאָ

באהאַלטן, איז וואָס? איך בין דאָך

אַבער געשמאַקער פֿון דיר.

דער קאַרטש-שוועמל האָט זיך

פֿאַרשעמט און איז אַנטשוויגן

געוואָרן. האָט זיך דער ווייסער שוועמל דעמלט דערפֿרייט,

וואָס ער איז טאַקע דער בעסטער אין וואַלד, די אַלע איבעריקע

שוועמלעך האָבן שוין אויך באַשלאָסן, אַז מען קען אַינגיין אַף

דעם, ערשט מ'טאַמאָל דערהערן זיי עפעס אַ שטיק פֿון אונטער

דער ערד:

— עך איר! צי דען בין איך שוין גאַר קיין שוועמל ניט, וואָס

איר האָט אָן מיר פֿאַרגעסן? איך בין דאָך אַ שוועמל שעבן-

שוועמל! ... מע רופֿט מיך: טריפֿל, אַ-הו וווּ בין איך? זוכט!

די שוועמלעך האָבן גענומען

דויען איבערן וואַלד. זיי האָבן

בעשוימפֿן ניט געקאַנט אויסזוכן

דעם טריפֿל. דער ווייסער שוועמל

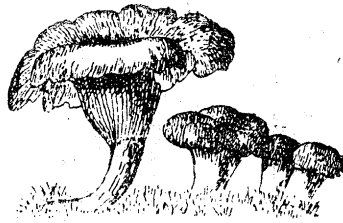
האָט זיך פֿאַרווינדערט. וווּ האָט

ער זיך עס געקענט באַהאַלטן?

עס האָט אים פֿאַרדראָסן, וואָס עפעס אַ טריפֿל, וועלכן ער האָט

קיינמאָל ניט געזען, האָט אים איבערגעקליגט. די שוועמלעך

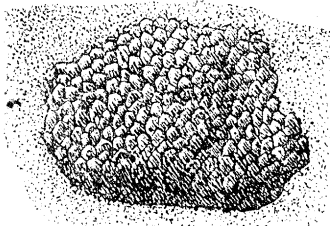
האָבן טאַקע ניט געפֿונען דעם באַרימער.

דער טריפל איז זיך אָבער געזעסן אונטער דער ערד לעבן
 א דעמב אין געלאַכט. די שוועמלעך האָבן מאַסקים געווען. און
 דער טריפל איז דער פלינקסטער, געשמאַקסטער און טייערסטער
 שוועמל, וויבאלד ער קען זיך אַזוי גוט באַהאַלטן, און זיי האָבן
 זיך שוין אָנגעהויבן פֿאַנאַנדערגיין.

פלוזלונג האָבן זיך אָנגעהויבן ברעכן די צווייגלעך אין וואַלד.
 עס האָט זיך באַוויזן אַ מענטש מיט אַ קאַשק, מיט אַ שטעקן,
 און לעבן אים אַ שוואַרצער געקרייזלטער הונט—אַ פּוּדל.

צווישן די שוועמלעך איז געוואָרן אַ מעהומע. מע האָט זיך
 געלאָזן לויפֿן— יעדערער אָף
 זיין אָרט.

דער בלוט-שוועמל האָט זיך
 פֿאַרטאָיעט לעבן דער אַספע.
 דער בעריאָזע - שוועמל—
 לעבן דער בעריאָזע.

דער ווייסער שוועמל איז
 אַריינגעקראָכן אין מאַך, אָבער
 אין פֿולער שרעק האָט ער ניט באַוויזן זיך צוצודעקן מיט
 אַ בלאַט—דער שפיץ קאַפּ איז געבליבן שטעקן.

און דער פליגן-שוועמל, ווי ער זאָל זיך ניט באַהאַלטן, קען
 ער זיך אַלק קיין אָרט ניט געפֿינען.

דאָס רויטע היטל ברענט אָף אים, ווי אַ לאַמטערן.
 די אַלע איבערקע שוועמלעך זינען שוין אַזוי געבליבן, ווי
 זיי זינען געשאַטאַנען, פֿאַרגליווערט אָף אַן אָרט. עפֿשער וועט ער
 אַמאָל ניט באַמערקן!

דער מענטש האָט זיך אָבער אַרויסגעוויזן קלוגער פֿון אַלעמען.
 ער האָט אַ קלאַפּ געטאָן מיטן שטעקן אַבער דעם רויטן הויט פֿון
 פֿליגן-שוועמל, איז דאָס שוועמל צעפֿאלן אָף שטיקלעך.

דעם בלוט-שוועמל און דעם בעריאָזע-שוועמל האָט ער אַרויס-
 געשלעפט פֿון אונטער די בלעטער און אַרײַנגעלייגט אין קאָשיק.
 דעם ווייסן שוועמל האָט ער אַרויסגעשדעפט פֿון מאַך פֿאַרן
 קאַפּ און אויך אַרײַנגערוקט אַהין.
 די אַלע אַיבערקע שוועמלעך זײַנען אויך אַלע קעסיידער
 אַרײַנגעפֿאלן אין קאָשיק.

באַהאַלטן זיך האָט מען נישט געקאָנט. אַפֿילע דער קארטש-
 שוועמל איז אויך אַרײַנגעפֿאלן. בלויז דער טריפל איז זיך געזעסן
 אונטער דער ערד און געלאַכט:

— מיך וועט ער נישט געפֿינען!— האָט
 ער געטראַכט.

אויסגעלאָזן האָט זיך אָבער אַנדערש.
 דער פּודל איז צוגעלאָפֿן צום דעמב,
 אַ שמעק געטאָן די לופֿט, אַ פֿאַרשקע
 געטאָן, גענומען מאַכן מיטן עק און גראָבן
 אונטער זיך—בלויז ערד איז געפֿליגן און
 פֿיסלעך האָבן געשוועבט! דער פּודל האָט אויסגעגראָבן אַ גרוב.

דעמלט איז צוגעגאנגען דער מענטש, א גלעט געטאן דעם
 הונט, און ארויסגענומען דעם טריפל פון גרוב.
 — פונדעסטוועגן בין איך דאך דער קליגסטער! — האט געזאגט
 דער טריפל, ווען ער איז אריינגעפאלן אין דער קאמפאניע פון
 די איבעריקע שוועמלעך. — אן א הונט וואלט מען מיך קיינמאל
 געפונען.

דער פֿוקס אין דער דאָקס-הונט.

דער דאָקס-הונט איז אַרײַנגעלאָפֿן אין סאָסנע-וואַלד. ניט ווייַט פֿון קילן טײַכל האָט ער אויסגעפֿונען אַ זאַמדיקן בערגל און גע-
נומען גראָבן אין אים אַ נאָרע.

דער דאָקס-הונט האָט געהאַרעוועט אַ גאַנצן טאָג. ער איז אַזוי געווען פֿאַרנומען, אַז ער האָט ניט געזען, ווי אַ פֿאַסטעך איז פֿאַרבײַגעגאַנגען, זיך פֿאַרקוקט אָף אים און נאָכדעם שטילערהײַט פֿאַרשווינדן אין די קוסטעס אין אַוועק אין דאָרף.

דער דאָקס-הונט האָט אויך ניט באַמערקט דעם פֿוקס, וואָס האָט זיך אומגעקערט פֿון יאָגד און האָט געזוכט אַן אָרט, וווּ אויסצושלאָפֿן זיך נאָך דעם געשמאַקן הינדעלע, וואָס ער האָט פֿאַרצוקט אין דאָרף.

דער פֿוקס האָט אָבער באַמערקט דעם דאָקס-הונט...

דער פֿוקס איז גריילעך נײַגעריק געוואָרן—וואָס האָרעוועט עס אַזוי דער דאָקס-הונט אָף דער נאַכט!

ער איז צוגעגאַנגען נעענטער צום בערגל, —דער דאָקס-הונט האָט געהאַלטן אין שאַרן מיט די פֿיסלעך, ער האָט אויסגעגראָבן דעם זאַמד קופּעסווייז, געסאַפּעט פֿון האָרעוואַניע און דעם פֿוקס האָט ער ניט געזען.

דער פֿוקס האָט דעמלט איידל אַראָפּגעלאָזן דעם עק צו דרערד
און געזאָגט:

— גוטנאָוונט! איך בין געגאַנגען פֿאַרביי און פֿאַרווונדערט
זיך: ווער אַרבעט עס באַנאַכט? בין איך צוגעגאַנגען אַ קוק טאָן.
וואָס אַרבעטסטו דאָ?

דער דאַקס-הוינט האָט זיך אויסגעקירעוועט צום פֿוקס, אַרויס-
געשארט אַ קיפּע זאַמר אין זיך צוגע-
לייגט אָפּרוען.

— וואָס? דו זעסט ניט, וואָס איך
טו?—האָט ער ניט גערן געענטפֿערט—
אזוי בין איך געוואָינט, באַנאַכט אַר-
בעטן און באַטאָג שלאָפֿן. דאָס מאַל
האָב איך אָבער אַן אייליקן איניען—
קימט אויס צו אַרבעטן טאָג און נאַכט.
— זאָג מיר, זיי מויכל,—האָט זיך

פֿאַרווונדערט דער פֿוקס—וואָס שטעכט דיר אזוי דער האָבער?
דער דאַקס-הוינט האָט זיך פֿאַנאַנדערגעלאַכט פֿון דעם פֿוקס
טיפּשעס. ער האָט ניט פֿאַרשטאַנען, אַז דער פֿוקס מאַכט זיך.
— צי דען שפּירסטו ניט,—האָט ער געזאָגט—אַז דער ווינטער
קלאַפט שוין אין טיר. און צו ווינטער דאַרף מען האָבן אַ גוטע
נאָרע. שלאָפֿן ווינטער אין אַ שלעכטער נאָרע,—קען מען נאָך
פֿאַרפֿאַרן ווערן.

— אַ גרויסן דאַנק, וואָס דו האָסט עס מיר געזאָגט!—האָט זיך
דערפֿרייט דער פֿוקס,—עפעס מערק איך טאַקע די לעצטע טעג,
אַז עס בלאָזט אַ קאַלטער ווינט. אָט האָב איך אויך געדאַרפֿט
בראָבן אַ נאָרע, אָבער די פֿיס טוען עפעס וויי—געקראָגן רעו—

מאַטיוזם. גראָב מיר אויס, טייערער דאקס-הינטל, כאָטש אַ קליי-
נינקע נאָרעלע!—האַט קלאַנגדיק אַ זאָג געטאָן דער פֿוקס און
פֿאַרבוין אַ הינטערשטע פֿויס.

דער דאקס-הונט האָט זיך פֿאַרטראַכט, ער האָט ראַכמאַנעס גע-
קריגן אַף דעם פֿוקס. ער האָט ניט געוווּסט, אַז דער פֿוקס מאַכט
זיך, און אַז ער קען אליין אויסגראָבן אַ נאָרע.

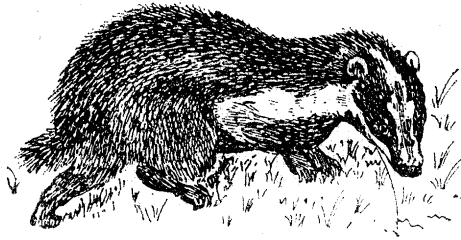
— איז וואָס וועסטו מיר געבן, — האָט ער געפֿרעגט — אַז איך
וועל אויסגראָבן פֿאַר דיר אַ נאָרע?
— איך וועל דיר זאָגן אַ דאַנק!

— נו, פֿאַטערל, טראַגט זיך אָפּ! פֿאַר אַזאַ האָרעוואַניע וועט
ער מיר זאָגן אַ דאַנק! איך האָב ניט קיין צייט צו פֿאַרנעמען זיך
מיט דיר. איך דאַרף נאָך דריי דורכגענג אויסגראָבן אונטער דער
ערד.

דער דאקס-הונט האָט זיך אויסגעקירעוועט צום פֿוקס מיט דער
פלייצע און זיך ווידער גענומען צו דער אַרבעט.
דער פֿוקס האָט זיך באַליידיקט. נאָר וואָס זאָל מען טאָן? ער
איז אַוועק זוכן איבערן וואַלד עפעס אַ וואַרעמען טרוקענעם ערטל
ערגעץ אונטער אַ יאָדלע, צו אַין אַ קיפּע צווייגן, קעדיי צו כאַפּן
אַ דרעמל.

דער דאקס-הונט האָט געהאָרעוועט אַ גאַנצע וואָך. ער איז אינג-
גאַנצן אַראָפּ פֿון פֿאַניס; ניט געטרוינקען, ניט געגעסן ווי ס'דאַרף
צו זיין, אָבער ער האָט אויסגעגראָבן אַלע דורכגענג.
אונטערן בערגל האָט ער אויסגעגראָבן אַ גאַנצן לאַבירינט.
אינמיטן בערגל אויסגעבויט אַ צימער, צונויפֿגעשלעפט אַהין
טרוקענע בלעטער, מאַך און דערמיט אויסגעבעט דעם דיל.

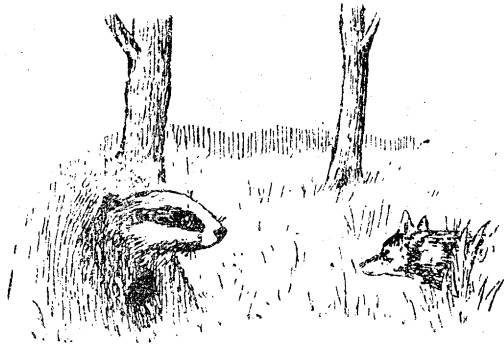
עס האָט זיך באַקומען אַ גאַנץ וואַרעמער געלעגער. דער דאָקס-
הונט האָט דורכגעגראָבן פֿון צימער אונטער דער ערד דריי דורכ-
גענג: איינעם צום טיך, עס זאָל זיין געענטער צום טרינקען.
רעם צווייטן צו דאָרעם צו, ער זאָל זיך קענען וואַרעמען אָף
דער זון, דעם דריטן—צום וועלדל, אין די נאָסטעס אַרײַן. דאָס
איז שוין געווען אַ געהיימער דורכגאַנג, טאָמער וועלן זיך די
סאָנים אַרײַנכאַפֿן אין די ערשטע צוויי דורכגענג.
דער דאָקס-הונט האָט פֿאַרענדיקט די אַרבעט, און צוגעלייגט
זיך באַם אַרײַנגאַנג אין דער נאָרע אָפרוען. ערשט ער זעט, דער
פֿוקס איז ווידער געקומען צו הינקען.

— גוט מאַרגן, פֿוקס! האָט זיך מיט אים דער דאָקס-הונט באַ-
גריסט—וואָס זשע הינקסטו עפעס?
— אַ פֿרעג בעסער ניט!—האָט דער פֿוקס געענטפֿערט קלאַנג-
דיק, כ׳האַב זיך געגרייט צום ווינטער, געגראָבן אַ נאָרע, ערשט
כ׳האַב אויסגעלונקען די קראַנקע פֿויס. האָב אָף מיר ראַכמאַנעס,
טייערער, און גראָב אויס פֿאַר מיר אַ נאָרע, דערלויב זשע מיר
אַ קוק טאָן.—דיין נאָרע איז זיכער אויסגעצייכנט, דו ביסט דאָך
אַ בעריע אָף גראָבן נאָרעס!

דער דאקס-הונט האָט אַזש אָנגעהויבן בורטשען פֿון דעם פֿוקס
לויבגעזאָנגען.

— ניין, — האָט ער געזאָגט, — כײַהאַב נאָך נײַט פֿאַרענדיקט די
אַרבעט, אײַך דאַרף זײַך נאָך באַזאָרגן צו האַרבסט מיט שפּײַז.
דעמלט, זעסטו, וועל אײַך שוין אָפרוען, ווי סײַגעהער צו זײַן.
דער פֿוקס האָט שוין אָבער גענומען אַרײַנקוקן אײַן דער נאָרע.
דעמלט האָבן זײַך באַם דאָקס-הונט אופֿגעשטעלט די האָר אָפֿן לײַב:
— גײַ נײַט צו נאָענט! — האָט ער אַ געשרײַ געטאָן, — כײַהאַב לײַב
רײַנע לופֿט אײַן פֿון דײַר טראַגט מיט אַ שרעקלעכן רײַעך.

— זאָל זײַן אַזוי, — האָט געזאָגט דער פֿוקס, — גראַב אויס פֿאַר
מײַר אַ קלײַנע נאָרעלע, וועל אײַך דײַר דערפֿאַר ברענגען הײַנער
פֿון דאַרף.

— אײַך דאַרף נײַט האָבן דײַנע הײַנער, — האָט אַ בורטשע גע-
טאָן דער דאָקס-הונט — פֿאַר מײַר קלעקט דער האָניק פֿון די ערד-
בײַנען, און די פֿאַרשיידענע קרײַטעכער. פֿלײַשקס האָב אײַך נײַט
לײַב. טראַג זײַך אָפֿ! וואָס דרײַסטו זײַך דאָ אַרום!

דער פֿוקס איז אינקאס געוואָרן, האָט אַ מאַך געטאָן מיטן
 עק און אַנטלאָפֿן אין וואַלד. אַפֿן וועג האָט ער זיך אויסגעקני-
 רעוועט צום דאָקס-הונט
 און אַ געשריי געטאָן:

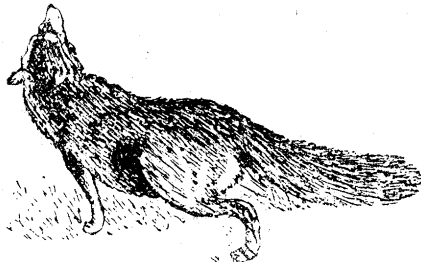

— דו האָסט ניט גע-
 וואָלט מיט גוטן אויסגראָבן
 פֿאַר מיר אַ נאָרע, וועל
 איך דערפֿאַר דיך אַרויס-
 זעצן פֿון דיין דירע. האָב
 עס אין זינען!

און ער איז פֿאַרשווונדן אין וואַלד.

ס'איז אָנגעקומען נאַכט. אַפֿן הימל האָבן זיך אַרויסגעשטאָן
 די שטערן, די פֿייגלען און כאַיעס איז באַפֿאַרן אַ שלאָף, בלויז
 דער דאָקס-הונט איז ניט געשלאָפֿן. ער האָט אַרויסגערוקט די
 נאָז פֿון נאָרע, פֿאַרוזיכטיק אַ שמעק געטאָן די לופֿט, — צי געפֿינט
 זיך ניט ווער אין דער נאָענט. דערנאָך האָט ער אַרויסגעשטעלט
 דעם קאָפּ און זיך גע-
 נוימען אַרומקוקן.

אַ רויס איז געווען
 שטיל און רויק.

די לעוואָנע איז, ווי
 אַ גרויסער בליק, אַרויס
 פֿון אַ הינטערן וואַלד,

עס האָט גערוישט דער וואַלד און געמורמלט האָט דאָס טיכעלעך
 אַהינטערן בערגל.

דער דאָקס-הונט איז אַרויסגעקראָכן פֿון דער נאָרע, צוגעלאָפֿן
 צום טיכל אַנטרינקען זיך מיט קוואַל-וואַסער, און אוועקגעלאָפֿן
 אין וואַלד, קעדיי צו אַנגרייטן שפּיז אָף האַרבסט, אַנגראָבן
 וואַרצלען צום עסן.

אַ גאַנצע נאַכט איז דער דאָקס-הונט אָפּגעווען אין וואַלד. ער
 האָט אָפּגעקליבן אַזעלכע קופּקעס וואַרצלען, פֿאַרבאָרגן זיי אין
 פֿאַרשיידענע ערטער, קעדיי אין דער קומענדיקער נאַכט אַרײַן-

טראָגן זיי אין אַן נאָרע און אָפּלייגן
 אין שפּייכלער. נאַכדעם איז ער
 אוועקגעלאָפֿן אַ היים.

אַבער ווי נאָר ער האָט גע-
 פּרוּווט אַרײַנגיין אין נאָרע, האָט
 אָף אים אַ טראָג געטאָן מיט פֿוק-
 סענעם רייעך.

דער דאָקס-הונט איז אַרײַן-
 געקראָכן נאָך טיפּער, ערשט
 דאָרטן איז אַלץ איבערגעקערט
 מיטן קאָפּ אַראָפּ, פֿאַרמיסטקט,
 אַנגעפּאַסקודזשעט.

ער איז אַרויסגעשפרונגען פֿון נאָרע ניט טויט, ניט לעבעדיק. ער
 האָט ניט געקענט אַריבערטראָגן דעם פֿוקסענעם רייעך, און זיך
 גלייך אָפּגעטונקט אין טיך, קעדיי אַרומצוואַשן זיך. פֿון טיך—גלייך
 אין וואַלד אַרײַן. באַלד איז פֿון דעם רייעך קיין זייער ניט געבליבן.
 אַפּמאָרגן האָט זיך דער פּאַסטעך געקליבן גיין אָף יאָגד. ער
 האָט די קליינע פּאַסטעכלעך איבערגעלאָזן באַ די קי. אַליין
 האָט ער גענומען אַ לאַנגע ביקס און איז אוועק אין וואַלד.

ער איז געגאנגען אין געטראכט:

— אָט ווען איך פאָק דעם דאַקס-הונט! ס'איז איצטער האַרבסט—
איז ער גרייַלעך פֿעט. מיט דעם כײלעוו פֿון דאַקס-הונט איז גוט
אויסצושמירן די שטײוול זיי זאָלן זיך ניט דורכנעצן אין טוי און
רעגן. זײנע האַרטע האָר פֿון פֿלייצע קענען אויך צונויף קומען.
דאָס איז גאַנץ גוט אָף פענזלעך פֿאַר מאַלער.

דער פֿאַסטעך האָט אויסגעזוכט די נאָרע פֿונם דאַקס-הונט, ער
האַט אַרומגעקוקט די דריי דורכגענג. דעם דורכגאַנג, וואָס פֿירט
צום דאָרעם, האָט ער פֿאַרלייגט מיט שטיינער.

אין דעם געהיימען דורכגאַנג האָט ער אָנגעשטאַפט מאַך,
בלעטער, צווייגלעך, טרוקענע בעריאָזעווע קאָרע און אָנגעצונדן.
דער פֿייער האָט אָנגעהויבן קנאַקן, אַ רויך האָט גענומען זעצן
קנײלנווייז.

דער פֿאַסטעך איז דערווייַל איבערגעלאָפֿן צום טײכל, האָט זיך
באַהאַלטן אַ הינטער אַ קיסט, אַ טריט צען פֿון דער נאָרע, און
גענומען וואַרטן—וואָס וועט דאָ זײן?

דעם רויך האָט געצויגן אין דער נאָרע אַריין, ווי אין אַ קוי-
מען, און ער איז דערגאַנגען ביז צום דאַקס-הונטס שלאָפֿצמער.
אינגיכן האָט זיך באַוויזן אַ דיין רויכעלע אין יענעם דורכגאַנג
וואָס פֿירט צום טײך.

דער פֿאַסטעך האָט
זיך צווגעגרייט, צוגע-
לייגט דעם ביקס צום
אַקסל און דורכגערוקט

די רער פֿון ביקס אַדורכן קיסט, גלייך אין נאָרע אַריין.
פלוצלונג איז אַרויסגעשפרונגען פֿון נאָרע אַ געלע כאַיע.

ס'האט א קנאל געטאן א שאַס. דער גאַנצער וואַלד האָט אָם-
געהילכט. די כניע האָט זיך א קער געטאָן און איז געפאלן טויט
אף אן אָרט.

דער פאַסטעך איז אַרויגעשפרונגען פֿון הינטערן קויסט, צוגע-
לאָפֿן צו דער כניע, ערשט ער גלויבט ניט זינע אויגן.

— וואָס זאָגסטו דערצוי? געקומען שיסן אַ דאַקס-הוינט און גע-
פאַקט גאָר אַ פֿוקס. ווען עס וואַלט מיר אָפּגליקן אַזוי יעדן טאָג!
פֿאַר דער פֿעל וועט מען גאַנץ הימל באַצאָלן. און דו, פֿוקס,
ביזט עס ווערט, פֿאַרקליבן זיך אין אַ פֿרעמדער שטוב אין אַרײַנ-
געפֿאלן!

ער האָט פֿאַרבינדן באַם פֿוקס די הינטערשטע פֿיס, אַרוּפֿגע-
וואַרפֿן אָף דער פלייצע און אַוועק אין דאָרף.

און דער דאַקס-הוינט האָט זיך אויסגעגראָבן אַ נייע נאָרע, אין
אַזאַ אָרט, וואָס קיינער וועט שוין ניט געפֿינען. ער האָט אָנגע-
שלעפט אַ פֿילן שפייכלער מיט געשמאַקע קרייטעכער, אַלע טאָג
געוואַרעמט זיך אף דער זון און געוואַרט גאַנץ רויק אַפֿן ווינטער.

א פויגל—א גאזלען.

אף א הויכער סאָסנע, ווייט פֿון דאָרף, האָבן צוויי הינער-
שפּאַרבער אויסגעפֿלאַכטן אַ נעסט.

פֿון איין זייט, וווּ דאָס אויג האָט נאָר געקאָנט כאַפֿן, זיינען
געלעגן אויסגעשפּרייט מאַך-זומפּן און בלאַטעס. פֿון דער צווייטער
זייט האָט אַ ווילדער וואַלד זיך צעלייגט אַף אַסאַך וויאָרסטן, וווּ
אַ גרינער יאַם.

די זי האָט אויסגעלייגט אין נעסט פֿיר גרויסע אייער און אַן-
געהויבן זיי אויסזיצן.

און דער שפּאַרבער איז אַוועקגעפֿלויגן זוכן עפעס צום עסן.
קעדיי ער זאָל בעסער זען, איז ער אַרויפֿגעפֿלויגן זייער הויך.
ער איז געפֿלויגן און באַקוקט די געגנט אונטער זיך.

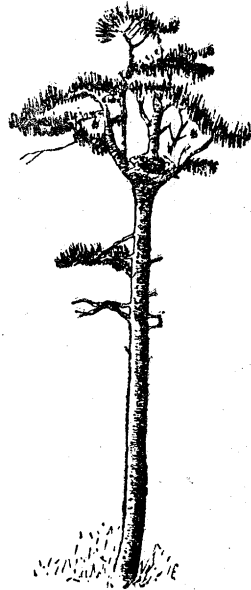
עס האָט גאַרנישט ניט געקענט פֿאַרלאָרן גיין פֿון זיינע גרויסע
געלע אויגן, ער האָט אַלץ געזען: יעדן בוים, יעדן קוסט, יעדן
פֿויגעלע און געדיכטן גראָז.

דער שפּאַרבער האָט אָבער ניט געוואָלט איינריכטן די שאַרפֿע
נעגל אָן בלוט פֿון קליינע פֿייגעלעך.

ער האָט געדאַרפֿט האָבן עטעס אַ פֿעטערן ביסן, קעדיי אַליין
זאָט ווערן און אויך אַנקאַרמענען די זי אין נעסט.

ער איז אַזוי איבערגעפֿלויגן אַ פֿינף וויאָרסט איבער די זומפּן.
עס האָבן זיך געענדיקט די זומפּן, און ס'האָט זיך אָנגעהויבן וואַלד.

מיטאמאל זעט ער: א גרוי קניילכע איז שנעל דורכגעלאפן
 איבערן לאַנקעלע אין וואַלד, אריינגעשפרונגען אין פֿאַרטאיעט
 זיך אין גראַז. דער שפּאַרבער האָט דערזען די לאַנגע אויערן פֿון
 אַ האַז. עס האָט באַ אים אָנגעהויבן
 קאַכן דאָס בלוט אין די אָדערן, אין
 די אויגן האָט אַ בליץ געטאָן אַ דאָר-
 שטיק פֿייערל, אָבער ווי נאָר דער
 שפּאַרבער האָט צונויפֿגעלייגט די פֿליג-
 לען, קעדיי אַראָפּצופֿאלן, ווי אַ שטיין
 אָף זיין רויב, איז פֿון וואַלד אַרויס-
 געפֿאַרן אַ פֿור, און אין פֿור איז גע-
 זעסן אַ פּויער.

דער האַז האָט זיך נישט טויט נישט
 לעבעדיק צוגעטויליעט צום גראַז און
 איז פֿאַרגליווערט געוואָרן פֿון שרעק.
 נאָר אָף זיין מאַזל האָט זיך דער שפּאַר-
 בער דערשראָקן פֿאַרן פּויער, ער האָט
 אַ מאַך געטאָן מיט די פֿליגלען און
 איז אַוועקגעפֿלויגן ווייטער.

באַם האַז איז אַראָפּ אַ שטיין פֿון האַרצן. ער האָט אַ שפּרונג
 געטאָן צום ברעג וואַלד און איז פֿאַדשווינדן צווישן די יאָדלעס.
 און דער שפּאַרבער איז זיך געפֿלויגן און געטראַכט:
 — ס'איז גאָרנישט! דער האַז וועט נישט אויסמיידן מיניע נעגל.
 ער איז נאָך איצטער מאַגער—הויט און ביינער. זאָל ער אַ בסל
 אָפעסן זיך, אונטערוואַקסן ביז האַרבסט, וועל איך אים דעמלט
 פֿאַקן.

אונטן איז געלעגן אויסגעשפרייט דאָס דאָרף. דער וועג האָט זיך געדרייט, ווי אַ שוואַרצער שנור, און פֿון זײַנע ביידע זײַטן זײַנען געלעגן הײַזעלעך, ווי שפּילצײג.

אַרום יעדער
שטוב אין הויף האָבן
זיך אַרומגעדרייט
הינער, קאַטשקעס,
און אויך גענדו.

דער שפאַרבער האָט צונויפֿגעדריקט די נעגל:

— אָט דאָ וואָלט מען געקאָנט אָפּלעקן אַ בײַנדל!

הויך איבערן דאָרף האָט
ער געמאַכט עטלעכע גרוי-
סע קרייזן, ער האָט דער-
זען ווי אַ ווייסע הון האָט
זיך פֿאַרקליבן אין גאַרטן.
קיין מענטשן אַרום זעט
מען נישט. דער שפאַרבער
האָט זיך גוט אָנגעציילע-
וועט, צונויפֿגענומען די
פֿליגלען און זיך אַ לאָז
געטאָן אָף אונטן, ווי אַ
פֿייל. בלויז אַ ווינט האָט
זיך דורכגעטראָגן.

די הון האָט באַמערקט דעם סוינע, זי האָט אָנגעהויבן קוואַק-
טשען מיט גאָר די קויכעס, אַרומקוקן זיך, וווּ געפֿינט מען דאָ

אן אַרט זיך צו באַהאַלטן, און ווי אַף צולאַזכעס, איז נישט אַרום, נישט קיין קוסט, נישט קיין בוים.

האַט זיך די הויז צוגעדריקט צו דער ערד פֿון שרעק. דער שפּאַרבער האַט מער ווי דאָס נישט געוואָלט. ער איז אַרום-געפֿאַלן אַף איר ווי אַ שטיין און זיך איינגעזויגן מיט די נעגל אין איר פלייצע.

די הויז האַט אָנגעהויבן שרייען שוין נישט מיט איר קאַל, און זיך גענומען צאַפֿלען אין די שטאַרקע נעגל פֿונם שפּאַרבער.

עס האַט נאָך נישט געטראָפֿן, אַז עמציצער זאָל זיך אַרויסרייסן פֿון זינע נעגל.

דער שפּאַרבער האַט אַ זעק געטאַן די הויז איבערן קאַפּ, האַט זי זיך שוין צוגנוי-
געדרייט אַ טויטע.

בלויז די פֿליגלען האָבן נאָך געציטערט אין גסיסע-ווייען.

דער הינער-שפּאַרבער האַט אַ פֿאַך געטאַן מיט די פֿליגלען און זיך אַ הויב געטאַן אינדערלופֿטן מיט זיין רויב.

בייס די מענטשן זינען געקומען צו־לויפֿן אין גאַרטן. האַט אינדערלופֿטן געשוועבט נאָר דער ווייסער פֿוך פֿון דער הויז, און פֿונם מערדער איז שוין קיין סימען נישט געבליבן.

און דעם שפּאַרבער איז שוין פֿון יענעם טאָג אָן געפֿעלן גע-וואָרן צו שלעפֿן הינער פֿון די הויפֿן.

וואָס אַ טאָג-אַלץ אַ נייער פֿאַרלוסט. דאָ פֿלעגט ער אָנפֿאַלן פֿון איין זייט דאָרף, דאָ פֿון דער צווייטער.

די ווייבער אין דאָרף האָבן געוויינט, געקלאָגט זיך פֿאַר די

פּויערים:

— עס האָלט שוין אַזוי, אַז מע קען אַ הויך נישט אַרויסלאָזן.
האַסטו געזען—אַפֿילע זומער זאָל מען דאַרפֿן האַלטן די הינער
אין קאַטור?

די פּויעריס האָבן אַראָפּגענומען פֿון די בוידימער אַלטע, פֿאַר-
ראַסטעטע ביקסן, אָפּגעסקראָבעט זיי, אַרומגערייניקט מיט זאמד,
אַנגעלאָדן און אַוועקגעשטעלט אין ווינקל שטוב. מע זאָל עס
שטענדיק האָבן אונטער דער האַנט.

און אין דאָרף האָט זיך אָנגעהויבן אַ שיסעריי. ווי נאָך דער
שפּאַרבער פֿלעגט זיך באַווייזן ערגעץ אַפֿן הימל, ווי אַ שוואַר-
צער פּינטעלע, פֿלעגט שוין עמציצער אויסשיסן. דאָס האָט מען
געטאָן, קעדיי אָפּצושרעקן אים—זאָל ער וויסן, אַז מענטשן האָבן
נאָך ביקסן.

דער שפּאַרבער האָט זיך אָבער נישט שטאַרק געשראַקן פֿאַר
דער שיסעריי, און אינגיכן האָט ער זיך שוין אינגאַנצן צוגע-
וואָניט. ער האָט גענומען שלעפֿן הינער אַפֿן אַלטן שטייגער.
וואָס אַ טאָג פֿעלט אַ הויך, אַ קאַטשקע, אָדער גאָר אַ קריין
גענדזעלע.

און אַלץ אַזוי אומגעריכט, ביים מעטראַכט שוין גאָר נישט וועגן
שפּאַרבער. ער טוט אַזוי אַ פֿאַל פֿון הימל, ווי אַ שטיין, אָדער
פֿליט פֿאַרוויכטיק אַרויס פֿון אַהינטער די בוימער, כאַפט אַרויס
דעם פֿעטסטן אָף, מאַכט אָן אַ מעהומע צווישן די אויפֿעס, און
געעקט אַן אייסעק!

און ביים די מענטשן קלייבן זיך אויס מיט די ביקסן, פֿליט
ער שוין מיט זיין רויב איבערן וואַלד, ווייט עפֿשער אָף אַ האַלב
וויאָרסט. דער שפּאַרבער פֿליט אַזוי אָפּ אַ פֿאַר וויאָרסט, זעצט
זיך שפּעטער אַראָפּ אָף אַ טרוקענעם בוים אין אָפֿענעם פֿעלד און

נעמט פליקן דעם אָף. עס קומט אים צו הילף די זי פֿון נעסט
און מע נעמט זיך צום מיטיק.

זיי צערייסן מיט די שנאָבלען און נעגל דעם אָף אָף שטיקלעך
און עסן אים און אָף אינ-
גאַנצן. אַפֿן גראָן אינטערן
בוים בלייבט איבער אַ קומע
פֿעדערן, און אַמאָל אויך
דער קאָפּ, אָדער די פֿיס מיט
די ביינער. אַזוי כאַזערט
זיך עס איבער יעדן טאָג.
נאָך דעם זאָטן מיטיק
טוען די רויבער אַ פֿאָך מיט
די שווערע פֿליגלען און
פֿליען אַוועק פֿון בוים.

זיי פֿליען איבערן זומפּ צו זייער נעסט. די זי זעצט זיך
אַריין אין נעסט, ער לעבן איר—אַפֿן צווייג, און מע כאַפט
אַ זיסן דרעמל, איבערקאַכנדיק די עסנוואַרג.

עס פֿאַרגייט די זון, ווי אַ רויטער קויל, אַ הינטערן וואַלד. עס
צינדן זיך אָן די העלע שטערן... די נאַכט וויקלט איין אין
אַ שוואַרצן שלייער דעם וואַלד און די זומפּן.

אינדערפֿרי פֿליט ווידער דער רויבער אַרויס צו דער אַרבעט.
אַמאָל בלייבט דער שפּאַרבער אין נעסט און דעמלט לאַזט זיך
אַרויס די זי אָף יאָגד.

וויפֿל מאָל האָבן שוין מענטשן אָף זיי געלוייערט, געשאַסן
אַפֿלע, אָבער אַלץ אומזיסט.

דער הינער-שפארבער איז שאלקהאפטיק און פארוזכטיק. ער

ווייס, אז ביקסן טרעפן
ניט ווייט, און נאָענט
קריכט ער ניט.

פריער פאר אליך פארשט
ער אויס, קוקט זיך ארום,
צו עס זיינען ניטאָ קיין
מענטשן ארום, דעמלט
ערשט וואַרפט ער זיך אָפֿן
קאַרבן.

דאַרפֿישע ווייבער האַלט
ער ניט פֿאַר קיין מענטשן.
ער האָט שוין פֿון לאַנג
באַמערקט, אז ווייבער

טראָגן ניט קיין ביקסן, דערביבער האָט ער פֿאַר זיי קיין מוירע
ניט, און עס טרעפֿט, אז באַ זיי אונטער דער נאָז גאַנוועט ער
אָוועק אַ הויז.

אין אַ דריי וואַכן ארום האָבן זיך באַ דעם הינער-שפארבער
אין נעסט אויסגעפֿיקט אויפֿערעך. אינגאַנצן נאַקעטע, היילפֿלאָזע
זיינען זיי אַרויסגעקראָכן פֿונם שאַלעכץ. ניט נאָר, וואָס זיי האָבן
אָף די פֿיס ניט געקאָנט איינשטיין, נאָר די קעפֿ אָף די העל-
דולעך האָבן זיך קיים געהאַלטן, אליך געשאַקלט זיך.
דעמלט איז פֿאַר די הינער-שפארבער צוגעקומען נאָך אַ זאָרג.
מע דאַרף דערנערן זיך אליין און דערצו נאָך די אויפֿערעך.

און די שפארבערלעך זיינען שטענדיק הונגערדיק, זיי עפענען זשעדע די מילכלעך. און פישטשען אזוי לאנג, ביז מע ווארפט זיי נישט אריין עפעס א שטיקל פלייש, שליינגען זיי אראפ און פישטשען ווייטער אזוי פון אינדערפרי ביז באנאכט.

איצטער האט מען געמאכט די אָנפאַלן אפֿן דאָרף אַ דריי מאָד אין טאָג, און פֿון ביידע עקן מיטאַמאָל: יעדן טאָג האָבן גע-פֿעלט אַ צוויי הינער, אָדער אַ דריי הינ-דעלעך.

די ווייבער האָבן געקלאָגט. די פויערים מיט די ביקסן זיינען געשטאַנען אָף דער וואַך גאַנצע טעג, און אַלץ אומזיסט—די הינער-שפארבער פֿלעגן אַרויסגיין גאַנץ.

דאָ האָט די ביקס נישט אויסגעשאָסן, ווייל דער פיסטאָן איז פֿייכט געוואָרן, אָדער דער שפארבער איז שוין געווען צו ווייט, און דער שראָט איז צו אים נישט דערפֿליגן, אָדער דער לוייערער אַליין האָט איינגעדערעמלט.

די מענטשן זיינען געבליבן אָן קויכעס. מע ווייס נישט וואָס מע זאָל אָנהויבן צו טאָן. איז מען אַרויס אין וואַלד זוכן דעם נעסט, אָבער גיי געפֿין אים! דער נעסט איז ערגעץ פֿאַר עטלעכע וויאָרסט—אַ הינטער וועלדער און זומפן.

דערווייל האָבן זיך שוין די שפארבערלעך באדעקט מיט פֿעדערן און זיינען שטייפֿער געוואָרן. אָט באַלד וועלן זיי שוין אויך אַרויספֿליען פֿון נעסט. עס וועט זיך אָנהויבן אַזאַ גאַלעוואָיע, אַז אין דאָרף וועט שוין קיין איין הונ נישט איבערבלייבן אָף אַ רעפֿוע.

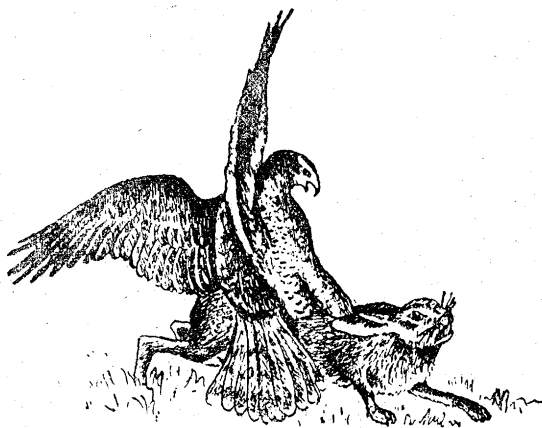
דער שפארבער איז אמאל געפלוין איבערן זומפ אין דארף אריין. ער איז דערפלוין ביז דער לאנקעלע, ווו ער האט פרי-לינג-צייט באמערקט דעם האז.
 ערשט ער זעט אפן לאנקעלע איז ארויסגעשפרונגען א גרויסער האז, זיי האבן באלד דערקענט איינע די אנדערע.
 דער האז האט געמאכט פלייטע. ער האט אוועקגעיאגט, און נאך דער ווייסער עק האט געפונטלט פונדערווייטן.
 — דאס מאל האב איך אים געפאקט—האט באשלאסן דער שפארבער.

ער האט צונויפגעלייגט די פליגלען און איז אראפגעפאלן, ווי א שטיין, אפן האז, ער האט אים שיר נישט אומגעווארפן. נאך דער האז איז געווען שטארק און איז ווי עס איז ארויסגעקראכן. ער האט גענומען ציען פיס גלייך אין וואלד אריין. די ריטער שמייסן דעם שפארבער איבערן קאפ, אבער ער וויל נישט אפלאזן זיין קארבן, וויל עס איז אים באפאלן די גיריקייט נאך רויב.

דער האז איז אריינגעשפרונגען אין דער וואלד-געדיכטעניש און דעם שפארבערס קאפ איז אריינגעפאלן אין די צווייגן, דעמלט האט זיך דער האז א ריס געטאן מיט גאר די קויכעס און ארויסגעריסן זיך פונם רויבער. דער שפארבער איז געבליבן הענ-גען א דורשטיקער מיט שטיקלעך פֿעל פֿון האז אין די נעגל...

אינאָוונט האָט אַ פּאַסטעך געזוכט אין וואַלד אַ קו און האָט
 צופֿעליק געטראָפֿן דעם שפּאַרבער. ער האָט אַראָפּגענומען דעם
 רויב-פֿויגל פֿון צווייג און אַוועק אין דאָרף.
 — סאָף גאַנעוו לײַטליע—האַבן די פֿויערײַם געזאָגט. מע האָט
 אים צוגעבונדן צו אַ פֿלאַקן אין גאַרטן, קעדיי איבערצושחעקן
 די איבעריקע שפּאַרבערס.

צו מאַרגנס האָט דער פּאַסטעך באַמערקט אַפֿן הימל פֿיר יונגע
 שפּאַרבערלעך און איין דערוואַקסענעם. זיי זײַנען געפֿלויגן ערגעץ
 ווייט.
 און מער האָט מען זיי אין דאָרף שוין נישט געזען.

אינהאלט

זייט	
3	א דופט-שלאָט
11	א קרויגערײ אין גאָרטן
22	דאָס זומער-פֿייגעלע און דין רימטער-פֿלינג
32	שוועמלעך באַרימער
40	דער פֿוקס און דער דאַקס-הונט
49	א פֿויגל—א גאָזלען
